

ФИНЕС
Живот за Цялото
том II
по Учителя

*Отива си старата епоха на малкия, механичния живот на формите.
Все по-далеч назад ще остава животът на самотата, безпокойството и
враждата.*

*Към нас приижда един свят на единение, простор и свещен трепет –
свят фин, възвишен, Божествен.*

Предисловие

За да схванем Цялото, универсалното, трябва да го отнесем към троадата: форма, съдържание, смисъл.

Формата на Цялото е само понятие, тенденция, посока, дадена ни за завръщане в него. Тя съдържа цялата скала на действителността, понеже от гледна точка на човека Цялото е същественото, най-финото и най-обширното. Това значи също, че то има най-голяма дълбочина и висота, от всичко, което се съдържа в него.

Разбира се, това е само подкрепа за нашата представа, защото Цялото е Абстрактът, надлогичното, наддвойственото.

При все това ние, както и цялото създание сме Цялото, в смисъл, че то ни съзнава като Себе Си и въпреки, че не разбираме този процес, ни изпраща всичкото си добро и любов, за да ни пробуди и издигне при Себе Си.

Затова пробуденият човек, който живее в Божието присъствие, казва в себе си: „Обичам Те, Господи! Колко си добър! Колко ме обичаш! Това е пламъкът на Любовта, който е стопил леда между онзи син или онази дъщеря и Бога, защото те вече съзнават великата Божия Любов и живеят живота на Цялото. В тях не е останало никакво „его“, т.е. никаква отделност.

Нашата планета е навлязла в поетапен планетарен преход от триизмерния механичен свят на формите – свят на егото, собствеността, притежанието към светове с по-висши измерения от стълбицата на светлината, по която „ангелите слизат и възлизат“ между Сина и Отеца. Всички напреднали души ще станат на светлина и ще формират новата раса на любовта, интуицията и онази най-изразителна култура на финес.

Цялото се ограничава в троадата: Любов, Мъдрост, Истина, за да се прояви като Творец на космичната действителност, която е университет за душите.

Творческият процес е квантов, т.е. извършва се чрез спускане импулса на Цялото по квантовата стълбица надолу към нивата на менталните, астрални и физически вселени.

Предстои ни изразителен, изфинващ еволюционен скок от триизмерния свят на формите (егото) към по-висши измерения в света на енергията (Духа), при който човешката и ангелската еволюция ще се срещнат.

Съдържанието на Цялото е вечният живот без начало и край.

Смисълът на Цялото е Разумността, проявена като сила на единство – свръхсъзнателна Любов.

Издигането към Цялото се извършва чрез процеса на *квантово изфинване*, чрез което нараства енергията и информацията, респективно животът и разумността на системите.

Културата и съзнанието на новото човечество, към които всички динамично се трансформираме се отличават с това най-характерно качество на *изфинване*, *финес*, пълно стопяване чувството за егоистична отделност, приобщаване към финото, единно Цяло чрез изфинващия процес на *побратимяване*. Можем да го характеризираме като процес на проникване към по-висши измерения на действителността – от триизмерния свят на личността към по-високото измерение на душата.

По тази логика се извършва настоящия планетарен преход, (система от квантови скокове) на планетата Земя, както и на целия галактичен и космичен организъм.

Този квантов процес се извършва чрез участието на живи разумни същества в по-висши измерения от различни части на Галактиката, най-

многочислени от Централното Слънце и Сириус, които са обсадили Земята и работят специфично като лични ръководители с всеки участник във веригите (импулсните мрежи) на светлината.

Проявлението на космичните пратеници чрез вътрешната ни работа води към обединение на разслоеното, враждуващо общество в единния, оздравяващ организъм на човечеството.

Идейният, безкористен живот, братството на душите в служба на финото, красивото, божественото Всеобщо е живот за Цялото.

Това не е механично, логично разбиране, а едно дълбоко преживяване на финия космичен пулс, на невъобразимата космична Любов на Цялото: „Колко Си добър! Колко ме обичаш!”

*

„... злото действа в *личността*, а доброто в *душата*. С други думи казано: злото се ражда, когато човек се отделя от Бога. Щом иска да бъде свободен, да прави каквото иска, без да бъде отговорен за делата си, човек се отделя от Първата Причина и веднага започва да греши. Понеже човек носи законите на злото в себе си, той трябва да бъде буден, да не му се поддава. Това се постига само чрез съзнателна и разумна връзка с Бога. Само така човек е в състояние да изправи погрешките си и да оживее. Докато греши, човек е мъртъв. Щом изправи погрешките си, той оживява и възкръсва. Това значи придобиване на вечния живот. Ако животът не е в състояние да изправи погрешките на хората, да превърне злото в добро и въглена в диамант, сам по себе си той няма смисъл. Вечният живот носи светлина, топлина и сила на човешките души. Като знаете това, стремете се към онзи живот, който внася светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото. Само при това положение кармата ще се превърне в дихарма, въгленът в диамант, злото – в добро.” [5, с.170-171]

От тук правим извода: личността се отнася към душата, както частта към цялото, грубото и прекъснатото към финото и непрекъснатото, неорганичното към органичното, преходното към вечното, егоизмът към алтруизма, користният интерес към безкористният идеал, небрежността и несъвършенството към безупречността и съвършенството, наложеното отвън задължение към вдъхновеното творчество, механичното външно към одушевеното вътрешно и пр.

Начинаещият цигулар смята съвършенството за невъзможно бреме, обаче за виртуоза то е красив и вдъхновен начин на живот. Виртуозът, геният, светецът са истински творци, вълшебници, служители на Цялото, Духа.

„Злото седи в личността, а личността е отживяла своето време. Често заради своята личност човек е принуден да изменя на Божественото в себе си, вследствие на което се натъква на големи страдания.” [30, с.196]

„Първата стъпка на човека е да се освободи до известна степен от своята личност. За да бъде богат, здрав и силен, човек трябва да се ръководи от общото благо. Докато не познава закона на жертвата, човек не може да разреши противоречията в живота си.”

„... грехът, злото е същество, което има възгледи на паразитите.” [1, с.303]

„На Земята злото се проявява във форма на крайния човешки егоизъм. Който попадне в ръцете му, той е осъден на смърт. Както вълкът изяжда овцата, така егоизмът изяжда човека.” [44, с.138-139]

„Външният свят е човешкият или т.н. „малък” свят, а вътрешният е свят на Любовта или „големият” свят.” [4]

„човешкото отблъсква, разделя хората.” [15, с. 140]

„За да дойдат до божествения живот, на всички хора предстои велика задача: да работят върху себе си, да се изучават и във всяка своя мисъл, във всяко свое чувство и действие да различават човешкото от Божественото.” [15, с. 40]

„... по човешки като разбираме нещата и живеем, никога не можем да се повдигнем; защото човешкото разбиране е разбирането само на личния егоизъм. И докато човек не дойде да превъзмогне егоизма в себе си и не дойде да хармонизира своите интереси с интересите на всички хора и същества, той не може да има голям прогрес. Докато човек поставя своите интереси по-горе от интересите на другите, той все ще живее във фазата на егоизма. [3, с. 92]

„Няма по-лошо нещо от това, човек да мисли от сутрин до вечер само за себе си. Най-хубавото в света е, от сутрин до вечер да мислиш за Бога, да мислиш за всичко, което Той е създал и в което ти участваш.” [15, с. 163]

„Каква е разликата между Божията и човешката любов? В човешката любов има гниене, разлагане, болести, грехове, престъпления, смърт. В Божията Любов грях, престъпления не съществуват; гниене, болести и смърт не съществуват. В човешката любов има сиромашия, несгоди, недоволства и разочарования. В Божията Любов тези неща не съществуват.

Който има Божията Любов, той разполага с каквото пожелае.

Правилният човешки порядък води към Божествения порядък.” [48, с. 335]

„Светът трябва да се изучава като жив организъм. Зад всяко явление, зад енергията стои една разумна сила.”

Щастливият живот е да живееш за разумното, цялото, а не за егоистичното.

„Не можем да живеем в единомислие, ако всеки мисли само за себе си. В такъв случай всякога ще има противоречия. Тогава силният ще има право в едно отношение, а слабите, колективно съединени – в друго. При индивидуализиране на клетките се зараждат всички болести – в организма настава анархия.

Щастието на всяка клетка зависи от общото състояние на целия организъм. Затова клетките, които живеят в организма, трябва да имат взаимно съгласие помежду си. Ако те живеят всяка за себе си, никога не ще имат благото на общото, благото на Цялото.

Ако всяка клетка пожелае да живее отделно като микроба, тя ще има прост, нищожен живот. Влезе ли да живее в човешкия организъм, тя ще опита величието, което съществува в общата хармония на човешката душа.” [12]

„Този живот, който ние имаме, не е от Бога създаден, той е от нас създаден. Има нещо чуждо в този живот.” [10, с. 14]

„Ако мислите за себе си, как по-добре да наредите своя живот, Бог няма да се грижи за вас. Да мислиш за Бога, това значи да живееш за великото в света. Да мислиш за себе си, това значи да живееш в ограничения.”

„Трябва да пожертвате онова състояние на егоизъм в себе си, онова животинско състояние, наречено още сатанинско, както и онова противоречие, онази омраза, онази завист, на която се натъквате в живота си. Щом ви обиди някой, низшето съзнание идва веднага. Докато човек не може да примири тези две състояния в себе си, той не може да направи крачка напред. Затова той идва на Земята, да научи тези методи, тези велики закони, по които ще може да примирява всички противоречия в живота.” [17, с. 12]

„Щом мразите, вие сте лед. Не остава нищо друго, освен да се пожертвате, т.е. да се подложите на огън, който ще превърне леда във вода, а водата в пара. Така се развива голяма енергия.”

„Онзи човек, който не е готов на никаква жертва, той е никой, той е мъртъв.”

„В самопожертвуванието се крие познаването на Сина. Който познава Сина, той е свободен. Жертвата е велик процес, който се извършва в човешкото съзнание. Докато не стане този процес в човека, не може да се говори за познаване на Христа.”

Жертвата е именно този процес на изфинване, на трансформация, на преминаване на количеството в качество, на безсъзнателното в съзнателно, смъртното в живо, преходното във вечно, материята в Дух, злото в добро, омразата в Любов.

„Единствената Църква, която може да обедини човечеството, това е Божията Любов, това е Любовта на самопожертвуванието. В нея влизат всички идейни хора, т.е. хора на безкористието.”

„Сега, за да влезем в естествения ход на живота, изисква се да обуздаем злото, т.е. егоизма в себе си и да го турим на работа.” [3, с. 93]

„Кое е същественото сега? Че противоречието произтича от човешкия порядък, от човешкото разбиране. Благодатното, богатството произтича от божествения порядък, от Духа, който носи новото в света. Дръжте се в Христовия Дух и не се обръщайте назад.”

„Всеки въпрос трябва да се изяснява от гледището на цялото човечество, като общ, велик организъм. Човек се е отделил от общия организъм и мисли, че може да разреши въпросите на живота самостоятелно. Не, той трябва да разбере своето предназначение, като част от целия организъм, там да намери своето място. Какво ще стане с организма, ако всяка клетка иска да живее самостоятелно?”

Цялото в човека е финото, централното в него. Само то може да го хармонизира с външния свят.

„За да не бъдеш нито господар, нито слуга, влез в центъра. Който е в центъра, трябва постоянно да дава. От него непрестанно трябва да изтича енергия. Докато даваш, ти си в божествения процес. Ако си недоволен, ти си в процеса на вземането, в човешкия процес. Даването е божествен процес ... да превърнеш твърдата неорганична материя в мека, т.е. органична.”

Божественото Цяло е непрекъснатото, същественото, финото. Изфинването е движение към пълния божествен потенциал на всички възможности. С изфинването на леда към течност, газ и лъчение, естеството му се енергизира, разширява, универсализира, освобождава. Това е процес, в който механичното, прекъснатото преминава в непрекъснато, цялостно. Именно този процес в съзнанието и отношенията може да оживи, одушеви и активизира проявленията на индивида и обществото, да внесе в тях хармония и инициатива.

„Ако Бог живее в един народ, мир ще има в него, ако Бог не живее в този народ, мир няма да има. Българският народ трябва да стане мек. Този народ не може да се повдигне с тази си грубост. Под думата „мек” не разбирам мекушав, но народ с едно благородно, отзивчиво сърце. ... А сега, че трябвало да се разрешават социални въпроси, че трябвало пари, това са второстепенни въпроси. Вие можете да вземете пари отдето искате, но парата не повдига народа, размножението не повдига народа. Един народ може да се размножава

и намалява, но ако не дойде разширение в съзнанието на хората, ако не дойде тази висша култура в него, от този народ нищо няма да стане. Ако обаче дойде това разширение на съзнанието, тази висша култура, както в един народ, така и в един индивид, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателен, на разумен живот.”

Това разширение в съзнанието е движение към тази свръхсъзнателна Любов на Цялото, за която трябва да се пробудят човешките души. Само в единното поле на тази Любов се проявява и непрестанно расте потенциала и на душите и на обществото.

„Един народ, който има любов, той ще може да се развива правилно, той ще се увеличава; а народ, който няма любов, той ще се смалява. Такъв е законът.”

Любов има онзи народ, който цени и насърчава своите най-фини величини – творческите индивидуалности. Народ, който „маскари” своите самоотвержени хора, унижава ги и ги прогонва е осъден на израждане.

„Човек определя както своя живот, така и живота на семейството и обществото. Каквото е състоянието на индивида, такова е и на цялото общество. Индивидите образуват обществата, обществата образуват народите, а народите – цялото човечество. Човечеството пък има връзка с ангелския свят.

Следователно, всичко зависи от индивида. *Под „индивид” разбирам божественото начало в човека – неговата душа.*

Индивидът, в който живее душата е единица – в нея се крият всички условия и възможности за създаване на цялото човечество. Житното зърно крие в себе си условия за създаване на стоте житни зърна.”

„Пред Бога една душа е повече нещо от цял народ. – Защо? Защото, който не може да зачете една душа, т.е. Бога в себе си, той нищо не може да направи.

Любовта на човека се определя от това, доколко той зачита душата си. Ако не зачитате Христа и Бога, как ще зачитате ближния си?”

„Под „душа” Христос разбира път, условие за движение на Любовта. Дето има растене, там всичко е в движение.”

Христос не е някаква форма, а божествен Дух, божествена идея, божествен идеал. Христовата душа и христовото съзнание живее във всеки човек. Негов дълг е да влезе в пряка връзка с това възвишено съзнание вътре в своята душа и с неговата същина – Отец, Цялото.

Следователно, висшия ресурс – инициативните и творчески сили - ще получим не отвън с просия, а чрез активизиране инициативно творческия потенциал на всеки индивид - като възвишена, самоотвержена душа, посветена мотивирано на идея, идеал, кауза.

„Не чакайте помощта да дойде отвън! Впрегнете се всички на работа! Всички хора, семейства, общества и народи очакват външна помощ, отгоре да им се помогне. Силата и благоденствието са в отделния човек.”

„ – Трябва добри хора да дойдат от странство. – Вие имате добри хора. Те са между вас, между вашите добри овчари и овчарки. Аз намерих достатъчно умни хора между вас. България е пълна с моми и момци, които ще свършат велика работа.”

„Божественото трябва да дойде първо в отделния човек и после в света. И растението първо възприема светлината от слънцето, и после извлича сокове

от земята. На приетото количество светлина отговаря количеството сокове, които растението извлича от земята.”

„Всичко е скрито във вас. Достатъчно е да държите добри мисли и чувства в ума и сърцето си, за да разполагате с богатството на целия свят. И тогава няма да бъдете сиромаси, но ще давате от себе си, както изворът непрестанно дава. Отворете съкровищницата на своя живот – душата си и щедро давайте. Тя е пълна с блага и с добри семена, които трябва да сеете на божествената нива. Не мислете, че сте сиромаси.”

„Всичко, което е вложено във вас, трябва да го проявите. Ако не го проявите, носите отговорност.”

„Човек трябва да представлява извор, който постоянно дава и възприема. Това значи придобиване на любовта отвътре и предаването ѝ навън.”

Любовта е инициативна сила на душата, начало на всяка активност. Безинициативните, спящи души, чийто живот не е посветен на Цялото, можем да наречем „подвижни гробници”. Същественото, ценното в обществото, народа, човечеството са пробудените души, които работят усърдно върху вложените в себе си божествени дарби и способности, с които служат на Цялото. Те са гениите на човечеството, които го движат напред. Даровитите и гениални хора са зародишът на новото в душата на народа и човечеството, към който трябва да се насочат всички сили на обществото, за да го отхранят и родят. Всички инертни, противодействащи сили са също необходими на новото, защото сред тях се формира неговия характер, воля, убеждение, реализираща сила.

„Бог направи човека по образ и подобие свое. След туй направи още един човек от кал. Следователно, има човеци, които са направени по образ и подобие Божие, и други, които са направени от кал, мязат на кал; те имат жива душа и са смесени.”

Следователно, под „народ” трябва да разбираме разумното ядро, носител на новото, а не инертното.

„Аз под думата „всичкия народ” не разбирам, тълпата, масата. Така може да говорите вие за някое стадо животни, но когато се отнася за народа, се разбира най-разумното. Ако вие не внесете тая идея в ума си, създавате най-голямото нещастие в света.” [24, с.223]

Мощта на манипулираната, безсъзнателна маса роди тоталитарните идеи и общества, сивия нивелиран, механистичен живот – „винтче в машината”, войните, концлагерите, унищожението на всякаква душевност и творческа инициатива.

Разумното, инициативното, божественото в душите може да се прояви сега, за него не са нужни петилетни планове. Божественото, душата е реалността. Тя не е в миналото, не е в бъдещето, а извън времето и пространството на двойствения свят – във вечното сега. Инициативата може да се събуди още сега, стига обществото или индивидът да имат мобилизираща идея, идеал, кауза. Българите могат да имат мобилизираща национална идея, която да мобилизира не само народа, но и трансформиращото се човечество.

„Не трябва да чакаме утрешния ден. Днешният ден е най-хубавият ден. Той е една епоха в живота ви. Туй, което е скрито в нас е нещо велико. За него не трябва да чакаме утрешния ден. Утрешният ден ще се погрижи за себе си. Днешният ден е ден на щастие. Той е денят на Слънцето. Утрешният ден е ден на месечината. Той е денят на постоянните промени – днес си богат, утре си сиромас. Днешният ден е ден на богатството.” [19, с. 32-33]

Това, което може веднага да се мобилизира в един народ е неговото духовно ядро. Това не са институциите на духовните общества или тези на културата и изкуството. Това са скромните и смирени души, посветени на общото благо, които са изработили от себе си скъпоценен характер. Те са не само експертите, майсторите, виртуозите, но неподкупните, честните, идейните хора, които отварят пътя на една нация към светлината. Тези скромни души, на които никога досега обществото не е обръщало внимание, са неговото истинско богатство, което ще му донесе благоденствие и щастие.

„Бъдещето на един народ зависи от дейността на духовните хора в него.

Величието на един народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високо духовни, просветени хора. Величието на един народ се дължи на неговите вътрешни идеали, които се прилагат в обществения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представят ядрата на нейния вътрешен живот. Те са спасители, както на своя народ, така и на цялото човечество.” [28, с. 51]

„Всичко това, което съставлява ядрата на този български народ, трябва да се привлече. Не са много, но тази ядка е същината на народа. Те са българите. Тази ядка всичко друго може да образува и трябва да се образуват групи: по един по двама да се събират, да имат метод в тяхната работа. ... Да има кореспонденти, които да им пишат и мнозина ще вземат участие в тази кореспонденция.”

Съвременният човек се чувства изоставен, самотен, безпомощен. До него не достига никаква насърчителна обществена идея, процес, той не чувства тока на обществения живот. Обществото няма целенасочена информационна система и стратегия, която да активизира и целенасочи личния живот на изгубения и откъснат от отчужденото общество масов човек. Това е сбор от формации със свои интереси, а не общество с национална идея вдъхновяваща линеен индивид.

Обществото не предлага на индивида онези висши нравствени и идейни ценности, които да формират от него спасител на загиващия, умиращия обществен организъм. Ония, които могат да дадат това знание са забравени, и сами са се превърнали в безнадеждни индивидуалисти. Обществото трябва да се обърне към този свой зародиш, да активизира това свое ядро, за да не погине.

„Аз искам да намеря онези честни, справедливи, благородни българи, които не крадат, не лъжат, не злословят. Те са здравите и добри българи. На тези българи аз ще измия краката, ще им дам угощение и ще ги нарека мои братя.” [50, с. 64]

„Повдигането на българския народ зависи изключително от духовно издигнатите му хора. Ако те дружно заработят за него и той ще се повдига. Ако не заработят, други ще свършат неговата работа, но за това вие колективно ще бъдете отговорни пред невидимия свят за неизпълнение на своята длъжност.” [6, с. 129]

„Трябва да се проповядва, че славата на един народ или на една държава зависи от добрите, от благородните хора в нея.” [49, с. 21]

„С какво се прочу Гърция? – С Питагора, със Сократа, с Платона, с Аристотеля. Извадете вие Питагора от нея, извадете Сократа, извадете Платона, извадете Аристотеля, какво ще остане от гръцката култура? В нея има и хора на красноречието. Най-после, с какво се прослави еврейския народ? – С Христа, с пророците. Извадете Христа, извадете пророците, какво ще остане от

еврейския народ? С какво се славят английския, френския и германския народи? – Със своите велики хора.” [20, с. 23]

„В какво седи величието на всички народи? – В техния дух. Величието на всички народи седи в душите и духовете на техните велики хора. Величието на един народ седи в сплотяването на всички хора в този народ. Тъй трябва да се възпитават всички народи.” [Как ти се отвориха очите, с.27]

„Всеки народ е призван в света за една велика мисия. И всеки човек е призван да извърши една велика работа, една божествена работа. В това е стойността на човка. Благото на цялото човечество зависи от един човек и благото на един човек зависи от благото на цялото човечество.”

„Божият Дух говори на всеки човек, който има радио и се съобщава с разумния свят. Колкото по-добри хора има в един народ, толкова по-голямо благословение му се дава.” [46, с. 202]

„Аз съжалявам един народ, който има криви хора. Всеки един народ в света, който и да е, всички хора трябва да бъдат прави, всички трябва да бъдат хора на Любовта. Това е патриотизъм. Другото е кудкудякане.” [9, с. 187]

„Помнете следното положение: посредственият ученик никога не може да привлече вниманието на един виден професор. Даровитият, способният ученик, обаче, всякога може да обърне внимание на един виден професор. Същото може да се каже и за красивия човек. Способността красотата на човека са качества, които заслужават вниманието на хората. – Защо? – Защото този, който може да изработи своята красота, е велик дух. Следователно, когато някой иска да привлече вниманието на Бога, той непременно трябва да има нещо особено в себе си, с което да постигне своята цел.”

[25, с. 290]

„Като не познават себе си, нито познават силите, които се крият в тях, хората се оплакват от условията, от обществото, в което живеят, от народа и пр. Те не подозират, че като творци, като хора със способности, те могат да излязат над всички условия, над всички среди и да живеят, както разбират. От кое общество се оплакват? Събрали се 20-30 души на едно място, не се разбират помежду си и се наричат общество. Под думата „общество” ние разбираме сбор от хора, които се разбират, които живеят в мир и съгласие помежду си. Възвишените и високо напреднали хора представляват духа на обществото. Добрите хора представляват душата на обществото ..., а обикновените хора представляват тялото на тази душа. Ето защо, когато говорите за дадено общество, трябва да имате предвид за какво се произнасяте: за духа, за душата или за тялото на това общество.” [26, с. 50-51]

„Да се изправи един народ материално е много лесна работа, но духовно да повдигнеш един народ е мъчна работа. Да се обърне един народ към правдата е трудна работа.” [16, с. 195]

„Развитието на един народ зависи от неговото отношение спрямо истината, зависи от това, дали той ще свидетелства за истината. За да свидетелствате за истината, вие трябва да познаете, че сте слуги на Господа, а не господари, трябва да си припомните вашите задължения. Вие трябва да разполагате с много познания – и то не само да ги възприемете, а да ги осъзнаете и усвоите. Вие можете да изгълтате Божието Слово, но ще ви ползва ли то? – Не, то ще ви ползва само тогава, когато го съдъчете.”

Малцина последователи вникнаха в Словото, малцина намериха живата връзка между механично повтаряните, несвързани цитати, малцина дадоха

образец на обществото за хора с изграден цялостен миросглед. Духовното невежество и саморазрушението на този народ вика срещу тях.

Този народ се нуждае от апостоли, защото духовният мрак в него е непрогледен.

„Имате ли вие тоя морал? Ако бяхте толкова умни, отде са тия ваши дългове? Вие имате повече от 20 милиарда да плащате. Имате повече от 10-15 министри, избити по улиците като псета. Отде е това? Ами само това ли е? Аз съм толкоз доблестен, че ви говоря една истина, и не ви желая злото, не трябва да се лъжете. Това не е българщина, но това е варварщина. И когато западните народи искат да определят българите, казват: „Вие сте варвари“, и донякъде са прави. Българите са варвари, а онези вървят подир варварите.” [42, с. 110]

„Днес в никое общество не можете да намерите двама души на едно мнение... започват да спорят кой е прав, кой крив... Вие сте дошли до такава едностранчивост на нещата, която се отразила болезнено върху вашия организъм. Вие сте крайно честолюбиви, приличате на електрически бутон или бомба.” [37, с. 131]

Още Христос предсказа, че духовните няма да свършат възложената им работа, но отрудените, огрешените хора от света ще осъзнаят положението си и ще приложат божествените истини, за да се променят, да се спасят.

Учителят идва в най-трудната страна за приемане на новото и приема сред първите си ученици най-вироглавите българи.

„Вие всички сте виновни за падането на българското царство. А понеже сега трябва да изправите грешките си, то сега се подлагате на изпит при благоприятни условия, за да можете да помогнете на България. В минало време при падането на България сте били боляри и какви ли не золуми сте вършили.” [40, с. 152]

„Вие сте поканени да работите и ако вървите подир мен и не се спъвате, ще бъде добре за този народ. Успехът на този народ зависи от това, как вие ще работите. Този народ се нуждае от хора, които да му помагат, а не да спъват напредъка му.

Знайте, че ако това дело се спъне, спъва се и българския народ, спъвате и себе си.

Вие трябва да обичате всички хора и да почитате убежденията им, без да ги критикувате и осъждате. Желанието ми е да изчезне дисхармонията във вас, която причинява редица пакости. Заради Бога искам да направите този велик подвиг – помирението.

Защо ви помагам аз – защото искам да помогна и на другите хора, а вие сте им запушили пътя.”

„Повдигането на българския народ зависи от вашата работа като ученици. Ако вие работите, той ще се повдигне. Ако не работите, други ще свършат вашата работа, но затова вие колективно ще бъдете отговорни.” [31]

„Белите братя работят върху вас и вие трябва да работите. Ако не работите, ще дойдат други да ви заместят. Няма да се минат много години и ще бъдете свидетели на методите, чрез които новото си пробива път. Отвън, от целия свят, ще дойдат братя и сестри, да подемат новите идеи и да ги разнесат по домовете си. Отвън ще дойдат братя и сестри да се обединят в едно цяло, да работят в единство и съгласие.” [45, с. 292]

Космичните процеси на съзнанието и живота се подчиняват на определени цикли. При завършването на даден цикъл, полюсите сменят местата си. Така

учените и религиозните, богатите и бедните, преуспяващите и унижените ще сменят местата си. Освен в притчите за блудния син, в работниците на лозето, в тази за званите и избраните поканени на сватбата на Агнеца Божи има и един покъртителен пример от подвизаването на Христа, който илюстрира този процес на прекръстосване.

Един езичник, римски стотник, моли Христа да изцели слугата му. Исус казва: Ще дойда да го изцеля, но стотникът му отвърща: Не съм достоен да влезеш в дома ми, но кажи само реч и слугата ми ще изцелее. В този час слугата изцелява. Развълнуван Исус се обръща към своите ученици и им казва: „Нито в Израиля съм видял такава вяра. Но казвам ви, ще дойдат мнозина от изток и запад, от север и юг и ще насядат с Авраама, Исаака и Якова, а синовете на Царството ще бъдат изпъдени във външната тъмнина. Там ще бъде плач и скърцане със зъби.”

Днес светът разбира по-добре духовните истини от свещениците, последователите, званите. Мнозина скромни, невидими за светската шумотевица души постигат по-висока реализация от тях. Истинската духовна работа днес е в света, а не в духовните школи и полумрака на храмовете.

„Бъдещето носи едно чудо на света: вярващите ще станат безверници, а безверниците – вярващи. Ония, които са в Царството Божие, ще бъдат изпъдени навън, а тия, които са вън, ще влязат в Царството Божие. Това се очаква да стане на Земята. За да не ви изпъдят от Царството Божие, излезте преждевременно, за да помагате на братята си, които искат да влязат вътре. Христос иска да ви види с безверниците, и заедно с тях да влезете в Царството Божие. Христос казва: „Синовете на Бога ще бъдат изпъдени от Царството Божие.” Като знаете това, кажете в себе си: Господи, искам да бъда в света, да работя за по-малките си братя.” [37, с. 41]

„Религиозните искат да слязат от висотата, на която са застанали; светските искат да се качат на високо, но и едните и другите се отбягват. Те не знаят, че едни други могат да си помагат. Едно е нужно: да сменят местата и службите си. Един от великите закони в Природата е законът на обмяната.”

„Днес Господ идва чрез учените хора, чрез своя Дух. Той заставя учените да работят и по този начин да учат по-невежите и обикновени хора.

Много харесвам учените, защото те идват до известни истини след ред наблюдения, опити, доказателства, изследвания. Като направят някаква погрешка, веднага я признават и коригират. Един религиозен човек, като каже нещо, остава с него в век и веков. Религиозният не е скромен като учения да си признае погрешките и да ги изправи. Като каже, че вярва в Бога, смята, че е непогрешим.”

Дали е богат или беден, учен или прост, всеки човек отговаря пред Божественото си естество да прояви красивото, възвишеното и благородното, вложено в неговата душа. Висшето в душата е инициативната сила на Любовта, от която започва всяко проявление. Проявяването на тази инициативна сила наричаме пробуждане на душата. Душата е космично явление, същинско естество на човека, чието проявление отеква в цялото общество, в цялото човечество, в цялата космична реалност.

„Същината на човека се крие в душата му. Тя създава около себе си нов свят, толкова по-красив, колкото е по-пробудена. Едно дърво може да живее на земята толкова повече, колкото е по-самостоятелно, т.е. колкото по-добре може да се ползва от окръжаващата природа.”

„Когато влезе в процеса на събуждането си, човек стъпва на своето място. Едно е мястото, на което човек се чувства като у дома си. Това място наричаме Божествено. Видите ли, че някой човек проявява любовта си към всички хора, той е стъпил вече на божественото място. На това място като във фокус се събират всички хора.

Стремете се да дойдете до мястото, дето всички хора се събират, защото там е животът на безсмъртието. Излезете ли от това място, смъртта ви дебне.”

Душата е вътрешният реален свят, в който царува съзнанието на Цялото, на Любовта. Когато се пробуди това съзнание на душата, човек съзнава всички хора, всички същества като едно семейство от свои братя и сестри с Един Баща – Бог и Една Майка – Господ.

„Любов е това, което те прави силен, мощен, здрав, безсмъртен. Душата е образ на Бога, тя е безсмъртна, а една хижа няма защо да е безсмъртна. Величието на човека седи в неговата душа. Не заглушавайте с живота си живота на душата. Любовта, ако не влезе в живота ви, в ума, в сърцето, в тялото да ви възроди, у вас всичко ще е мъртвило. Любовта, за която ви говоря трябва да заживее у вас, та да съживи и вас и вашите ближни.”

„Задачата на човека е да работи върху себе си, да бъде здрав, силен и разумен. Добрите мисли и желания дават възможност на човека да придобие здраве, сила, да прояви своята разумност. При това положение обществата ще се преустроят магически. ... За обикновените хора нещата стават бавно, а за мъдреците – изведнъж.”

„На какво разчита житното зърно? – На силата, която е вложена в него. На същото трябва да разчитате и вие. Силата, която е вложена във вас е реалното в живота. Разчитате ли на неща, които са въвн от вас, това означава, че уповавате на сенките.”

„Дръжте в ума си идеята, че вие сте даровити и можете да постигнете всичко, което желаете. Кога? – Още днес. Не отлагайте нещата.”

„Казвай винаги в себе си: Способен съм! За в бъдеще ще развия още повече качества.”

„Всички хора казват какво е казал Сократ, Толстой, Христос, но не правят опит да следват примера на великите хора. Великите и гениални хора са станали такива, защото ден и нощ са работили върху своя ум и сърце, разработвали са ги.”

„Днес повечето хора се оправдават за неуспеха си с условията. Вината не е в условията, а във вашия вътрешен страх. Не сте герои.”

„Чрез мъчнотиите и страданията човек развива в себе си онези чувства и способности, които не е доразвил.”

„Който обича Бога, може да стане проводник на Неговия Дух и да се освободи. Така той става господар на условията.”

„Туй, което виждаш в себе си, се отразява и в другите хора.”

„Отде знаеш, че като завъртиш своя ключ, след теб няма да тръгнат хиляда души! Хиляда души, като завъртят ключовете си, след тях ще тръгнат един милион хора.”

„Сега, ако очаквате светът да се оправи отвън, нищо няма да постигнете... Светът трябва да се оправи отвътре. Всички хора трябва да съзнаят, че са братя. Всички хора трябва да видят грешките си и да ги изправят.”

Душата е истинският човек, истинският творец на неговата съдба и условия. Условията и проявленията на човека зависят от това, доколко е пробудена душата му.

„Човек сам кове съдбата си. Не се оплаквай от живота си, нито от света, в който живееш. Светът, от който се оплакваш е твой свят, от тебе създаден.”

Като се пробуди, душата започва да твори нов свят, коренно различен от този умиращ свят. Тя се вдъхновява от Слънцето на своя божествен Любим в себе си и започва да твори един превъзходен свят, пълен с възшебствата на красотата и доброто.

„Посещението на Любовта – това е пробуждане. Пробуждането на човешката душа представя запознаването ѝ с божествената любов.

Аз говоря за първия момент, когато любовта се проявява в душата на човека и го заставя да обикне всички хора, да ги почувства като братя и да каже: „Господи, благодаря Ти за първия лъч на Любовта, с който ме огря.”

„Събуждането на човешката душа се определя от благодарността на човека.

Само онзи може да се събуди, който е благодарен за всичко на Великата Разумност, която работи в света.

Човек, като благодари на Бога, доброто ще си остане добро, а злото ще се превърне в добро.

Като благодари човек, всеки ден ще получава нещо ново, ще се обновява.

За отношението на човека към природните блага важи следния закон: Ако ги цени, те ще останат и ще се увеличат. Ако не ги оцени, ще си отидат. А мерилото дали ги е оценил е благодарността..”

„Били ли сте при човек, чийто ум и сърце са свързани с Бога? Каква радост и мир има в него! Състоянието му прилича на пролет, когато птичките пеят и цветята цъфтят.

Да възлюбиш Бога, това значи да разнасяш благоуханието си надалеч.”

„Помнете: Всяка душа носи големи богатства в себе си. Даже животно да влезе в дома ви – куче или котка и то носи някакво благо за човека. Това хората го знаят и като дойде например лястовичка и свие гнездото си под стряхата на къщата, домакините се радват. И за щъркела казват, че носи щастие. Кравата, конят и те носят щастие за човека. Слънчевият лъч е носител на голямо благо. И всеки лъч, излизащ от Бога, носи голямо благословение за човека. Той е жив. Светлината е жива, разумна сила, която прониква в човека и го обновява. Казват, че животът носи радост, обнова. Не само животът, но и светлината и топлината носят радост и щастие.”

„Защо страдат хората? – Защото не оценяват човешката душа. Христос дойде на Земята да повдигне човешката душа, да я освободи и да покаже, че в нея са вложени несметни богатства. ... Когато греши, човек не оценява душата си. Тогава той слиза в ада, в света на мъчението. Като съзнаваш това, не търси щастието си отвън, в този или онзи човек, но го търси в себе си.

Под „себе си” разбирам Бога в човека. Ако търсиш щастието си в Бога, в Божественото в себе си, ти си на прав път. Съзнай, че в тебе са вложени несметни богатства, които трябва да цениш. Между Бога и твоята душа трябва да има вътрешна връзка. Като съзнаваш това, ти всякога ще Му благодариш. ... Благодарили ли сте на Господа за благата и богатствата, които са ви дадени? Благодарили ли сте за вниманието на Бога към вас?”

„За да не изпадаш в противоречия, ще обичаш душата на човека, която никога не се изменя. В това именно е красотата на душата, че любовта ѝ е вечна, неизменна. Достатъчно е само за момент да зърнете красотата на душата, за да не я забравите никога. Който е любил, за момент поне е видял

красотата на душата. Няма човек, който, като види душата, да не се влюби. Лошото за нас е там, че като я видим, тя веднага се скрива.

Ходиш, плачеш, търсиш я, но не можеш да я намериш.

Следователно, това, което човек търси и за което плаче, е красивата човешка душа. Тя не стои на едно място. От време на време само тя посещава човека за момент и веднага изчезва. Струва си човек да живее хиляди години на земята само за този момент – да зърне красивата душа, да се наслади от красотата на живота, да види с какво богатство разполага тя. Велик момент е да видиш своята красива душа! Целият свят ще те посети, всички хора ще се трупат около тебе и те да вземат участие в твоята радост.” [29, с. 18]

„Ученикът трябва да се стреми към зазоряване на своята душа. Няма по-красив момент в живота на човека от зазоряването. И при изгрева на слънцето няма по-красив момент от зазоряването.”

„Да възлюбиш ближния си като себе си.” Това значи да възлюбиш всяка душа въвн от себе си. Ближният ти е бил в тебе и е излязъл въвн от тебе. Ако при това положение можеш да го възлюбиш като себе си, ти си изпълнил втория велик закон на Любовта. Ще възразите, че не помните ближният ви да е бил въвн вас и да е излязъл. Това нищо не значи. И житното зърно не знае, че от него са излезли всички житни зрънца на класа. Следователно, ти трябва да любиш ближния си като себе си.”

Идва време, когато човек ще престане да се съзнава като предметно същество, а ще се осъзнае като жива, разумна светлина – Виделина. Това е пробуждането на душата за света и живота на Цялото. Велика е душата – тя може да става по-малка от атома и по-голяма от вселената. Всичко се оживотворява от Божествената Майка – Душата. Всички души се преливат нежно въвн Великата Душа.

Една малка искрица е достатъчна да запали велик пламък, който да обхване цялото човечество. Една такава искрица е достатъчна да запали свещичката на душата, от която ще пламнат всички души.

„Питате: Коя е причината за противоречията между българите? – Тяхната свещица още не е запалена.”

Когато от великия невидим свят на Духа дойдат ония с огнените езици, със запалените свещици на божественото съзнание, ще започне онази петдесетница на неугасимия пламък на промяната. Защото пробуждането на душите е космичен процес, за който духовното ядро на народа е узряло.

„Определеното число за възкресение между българите, това е числото 1400. Това е то българският народ. Значи 1400 души българи има да се сеят наново. Те са тези, в които Духът се е вселил и очакват своето пълно раждане. Тези 1400 души са, които от червей ще преминат в пеперуда, а другите ще останат още дълго време като буби да ги храните още.” [40, с.152]

Спасението на човечеството е в ръцете на онези души, които са работили усилено върху себе си, за да се приготвят за този космичен процес на трансформация. Те ще се съединят с напреднали светли същества, за да смекчат страданията на човечеството и да го повдигнат.

Всички земетресения, природни бедствия, войни, катастрофи, пожари, епидемии и нещастия произтичат от негативната енергия на онази тъмна и злобна човешка мисъл, толкова характерна за съвременния свят. Насаждането на такива мисли от политическата и информационна съвременна планетарна власт е престъпление срещу човечеството, което ще унищожи и заличи отиващото си старо устройство и култура на съвременната човешка

цивилизация. Единствената сила, която може да смекчи този разрушителен процес е съзнателната трансформация на духовното ядро на човечеството. Тези светли души ще помогнат на човечеството със своите духовни капитали да разплати натрупаните хилядолетни дългове от живота в невежество и мрак.

„Днес светът се съди и мъртвите ще възкръснат, ще се явят на съд пред Господа. Съдбата се налага по различни начини: чрез земетресения, чрез войни, чрез болести, чрез страдания. Бог казва на Израиля: „Търсете ме докато съм близо.“ Това значи, търсете Бога, докато още не е закоравяло сърцето ви, докато съзнанието ви не се е помрачило. Стане ли това, ще дойдат катаклизми и катастрофи в света. Това е начало на изпитанията, които няма да преминат скоро. Земята ще се тресе, ще се огъва, докато се създаде новото. Нов свят се твори сега. Не се обезсърчавайте, но уповавайте на Бога и кажете като псалмопевеца: „Тисящи ще падат от страната ти и десет тисящи от десно ти, но до тебе нема да се приближи.“ Работете върху ума и сърцето си съзнателно, да бъдете от онези праведни, добри и разумни хора, за които възвишените, напреднали братя са готови всякога да воюват. Вие ще работите за доброто на своята душа, както и за доброто на своите ближни, а други ще воюват за вас.

Когато дойдоха ангелите в Содом и Гомор да погубят тези градове, Аврам ги запита: „Ако има поне десет праведни между жителите на Содом и Гомор, ще погубите ли градовете?“ Ангелите отговориха: „Няма да ги погубим.“ Обаче между жителите на Содом и Гомор нямаше даже десет души праведни, затова се приложи наказанието върху тях.

Желая и между вас да има поне десет души праведни, да не се приложи наказанието на света. Ако не може да се избегне напълно наказанието, поне да се смекчи.” [5, с. 241-242]

„Земетресенията, които станаха в Чирпан и Пловдив, показаха, че там нямаше десет души праведни. Аз им казвам това нещо в очите. Намерете десет души праведни и земетресението ще мине и ще замине, без да причини големи нещастия. Няма ли десет души праведни, земетресението ще стане и големи нещастия ще причини. Тия десет души праведници са десет опорни точки, които гарантират известна стабилност.” [21, с. 6]

„Земетресението, което стана в Пловдив на 18 април, 9 часа вечерта, беше определено да стане сред нощ, но това, което можеше да направим ние, беше да го ускорим, да стане 2-3 часа по-рано, за да се избегнат по-големите нещастия. Добрите хора в България предотвратиха големите нещастия. Ако имаше повече добри хора, те съвсем щяха да предотвратят земетресението.”

[21, с. 15]

„От преди години още аз имах силно желание да избавя българите от страданията, които днес дойдоха. И земетресението спря до София. Обаче, ако българите не изменят поведението си спрямо небето, ако не се решат да служат на Бога, страданията и изпитанията ще дойдат.” [21, с. 7]

„... За нас е важно София да се спаси, да има десет души богаташи, които да вложат своите капитали в божествената банка, да кредитират София. Да не мислите, че праведните хора са бедни? Не, бедният човек не може да бъде праведен. Праведните хора са дошли на Земята да извършат някаква специална работа и да придобият опитност. Те са дошли от друга някаква система и разполагат с цялата Земя, могат да живеят тук колкото години искат, и като си свършат работата, ще си отидат отдето са дошли. Богати са праведните хора. Синове Божии са те! Всеки човек, който е Син Божи, той има капитали, разполага с цяла Слънчева система.” [21, с. 12-13]

„Праведни хора се търсят днес, и то не десет, а стотици и хиляди. Праведните, добрите и разумните ще спасят света от ударите на земетресенията и от ударите на съдбата. Бъдете готови всеки момент да погледнете Бога, вашия Баща с любов. Христос казва: „Блажен е онзи раб, когото господарят намери, че прави това, което му е заповядал.“ Това значи да бъдете будни, да посрещнете новия ден, новия живот, който иде в света.” [5, с. 243-244]

„Ние сме в последната фаза на тази култура. Всички народи, всички хора, у които съзнанието е пробудено, са поставени на един вътрешен, духовен изпит. Всеки, който има Любов в душата си, ще има мир в себе си, няма да се смуцава от условията, но ще се намира под великия Божи Промисъл.” [21, с. 21]

„Когато човек е в съгласие със законите на Природата, при всички катастрофи, които предстоят да станат, той ще е предупреден. Вътрешно ще му се подшушне да излезе вън, на 10-20 метра далеч от къщата си. Защо и за какво трябва да излезе вън от къщата си, нито ще му се каже, нито трябва да пита. Той трябва да излезе вън и да стои спокойно, да види какво предстои да стане. Няма да минат десет минути и Земята ще се разтърси. Ето защо, човек всякога трябва да се вслушва в своя вътрешен глас и да му се подчинява.” [30, с. 411-412]

„Вие може да живеете във висока, няколко етажна къща, но живеете ли правилно, вършите ли Волята Божия, земетресението ще мине и ще замине, но вашата къща няма да се събори. Много къщи наоколо ще се разрушат, но ако ангелът е турил ръката си на вашата къща, тя ще остане здрава, непокътната, ще стърчи като канара около развалините. Какво ще кажат учените хора на това отгоре? Казвам: Праведен човек живее там! Ако той е един от десетте праведни хора, неговата къща няма да се засегне нито на йота.” [21, с. 23]

Процесът на трансформация, който засяга готовите души и пробужда пълния им потенциал за повдигане на човечеството, е дълбок и всеобхватен. Той изисква тяхната пълна мобилизация, за да резонира промяната с тях в промяна на съзнанието, разбиранията, идеалите, ценностите на цялото общество, в пълна, дълбока промяна на целия обществен строй върху началата на нов мироглед и култура.

В основата на този мироглед стои научният квантов принцип на изфинване, който на разбираем език гласи: „С изфинването на светлинните нива в дълбочина от двойственост към фина непрекъснатост и цялост, всички градивни аспекти на енергията и информацията, живота и разумността нарастват.”

Тази тенденция с множество следствия разкрива връзката и пътя между материята и Духа. Тя произтича от обратната зависимост между дължината на светлинната вълна и честотата на трептене. За разлика от старата механистична наука, новата жива наука-култура-икономика разглежда електромагнетизма като аспекти на ума, сърцето и техните системи; душата, духа и тяхното битие в живия, разумен организъм на Цялото.

Настоящата книга няма за цел да вниква в научното тълкуване на формулирания принцип. Практическите нужди на читателя изискват разкриването на онези житейски аналогии, закономерности и методи, които да способстват за изграждането на едно ново разбиране, одушевяващо, оживяващо и осмислящо механистичното разбиране на старата епоха.

„Любовта се проявява в най-малките частици като енергия, като импулс. Учените наричат тази енергия „притегляне, сродство, теготение“. Както и да я наричат, тя е една и съща – любов на частите и любов на цялото. Няма атом, йон, молекула, които да не съдържат енергията на любовта. Малък е атомът, но той крие в себе си цялата Вселена в миниатюр. Затова се казва в духовната математика, че частта е равна на цялото. Това е закон на еволюцията, според който малкото се стреми към голямото. Обаче според божествения закон, голямото се стреми към малкото. Значи два закона действат в Природата: закон за разширение и закон за смалвяване. При смалвяването човешката душа прониква във великите тайни на Природата.”

Този текст е следствие на посочения принцип, който стои в основата на метода Паневритмия. Паневритичният метод съдържа в себе си закодираните принципи, закони и методи, които ще се поставят в основата на мирогледа и устройството на новия свят. Той възстановява връзката на индивида и обществото с Цялото и въдворява това Царство на Любовта, Мъдростта и Истината в душите.

„Под „Царство Божие“ разбирам истинския живот. Влезе ли този живот в човека, той е вече възкръснал.”

Учението на Христа има предвид онази трансформация на душите, която наричаме „възкресение”.

„Всеки народ трябва да приеме учението на Христа, което носи обществена, политическа и духовна култура, която почива на закона на Любовта. Под „любов“ не разбираме физически преживявания, настроения и чувства, но нещо високо, което надминава възможностите на физическия човек. Само онзи люби, който е надраснал физическите условия, който е господар на себе си. Никой от съвременните езици не може да предаде съдържанието и смисъла на Божията Любов. Да живееш в тази Любов, това значи, в един миг да ти се разкрие целия свят в неговата наука, философия, изкуство и музика. [20, с. 121]

„Първата проява на любовта е привличането, магнетичната любов. Втората проява на любовта е приятелството. Третата проява на любовта почива на сродството в душите. Когато двама души имат сродни мисли, чувства и постъпки, те не се привличат, нито се сприятеляват, но се свързват в името на божественото в себе си. Тяхната връзка е неразривна, нищо не е в състояние да ги раздели. Така се свързват само сродните души.”

„Какво значи да даде човек първо място на Божественото в себе си? Това значи да спре вниманието си и върху най-малките величини, в които Бог живее.”

„В моя ум любовта е подтик – първия подтик в света. Ако той подтик не дойде, нищо не може да се направи.”

Бог, Универсалният Аз, съзнанието, волята, енергията са в същината на светлината. В основата на новата култура на човечеството стои знанието за живата разумна светлина на Божествения Дух - в съществата, в най-дълбоките нива на материята, в целия жив и разумен Всемир.

За да се импулсира съзнателността и инициативността на душите, тази област на светлинния импулс, като разумно проявление на Божествения Дух, трябва да се изучи основно.

Импулсът на светлината, на Духа извира от Цялото и е носител на неговата пълнота:

„Направете едно дело, в което да вложите всичката си любов, всичкото си знание, всичката си сила.“

„Този народ, който не върви по пътя на любовта, няма бъдеще. За да има справедливост, щедрост, подтик към знание, трябва да има любов. Всяко нещо произтича от подтика на любовта.“

Божественият импулс като изблик от Цялото, изобилното, е единствената причина за внасяне на инициатива и изобилие в света. Този импулс е слънце, светлина, която дава, а механичните външни реформи са бюрократични, бездушни смукала, които като всичко механично, наложено, се стремят да вземат, да откраднат. Светлината, импулсът, Учителят, Разумното, Духът в съществата е Пастирът, който изобилно дава и подтиква към прогрес. Механичното отвън е тъмнината на крадеца, който скришно влиза и присвоява чуждото.

Любовта е хармонична, кохерентна сила, която внася изобилие и благоденствие. Когато се свържат с тази сила в душата си и я проявят, хората от един декар ще изкарват толкова доброкачествена продукция, колкото и от сто декара. Който прояви и излъчва тази сила, може да премахне престъпленията, грабежите, убийствата от цял град, да внесе здраве, щастие и благоденствие в душите.

„Първата проява на любовта е даването. Любовта разширява човека и събужда в него желание да дава.“

Даването става, като гребнем от изобилието на Духа в нас, а не като приемем от кой да е външен източник, пък бил той Слънцето или Вселената. Именно вътрешният импулс на Божия Дух, на свръхсъзнателната Любов, осмисля и оживява каква да е проява, а не механичното практикуване на каквото и да е.

„Без любов към всички същества, без хармония, упражненията, които ви давам са безполезни.“

Слънцата, звездите са фокуси, трансформатори, на живота и разумността от космичния организъм на Цялото. Светлината и топлината на Слънцето, произтичат от Божия Дух в него, Който прониква Всемира и го импулсира да внася живот и съзнателност във всичко. Слънчевите лъчи са живи разумни същества, които служат за проявяване всеобщата връзка на космичния разумен живот. Ако няма съзнание за живота и разумността на светлинния процес, човек не може да възприеме и се ползва от великото благо скрито в светлината.

„Ако разберете вътрешната страна на светлината, ще разберете и любовта. Всеки светъл лъч, който прониква в мозъка на човека и всеки топъл лъч, който прониква в сърцето му не са нищо друго, освен разумни същества, които го обичат. Те мислят по какъв начин да донесат на човека своите подаръци във вид на светли мисли и топли чувства. Те дойдат до човека, предадат му една светла мисъл и едно топло чувство и веднага се връщат назад.“

Това е великият артериален и венозен енергиен кръговрат на Всемира. Същина на този кръговрат е животът и разумността на Цялото.

Този кръговрат се извършва в цялата светлинна йерархия на Божия Дух, Лозата, Христос. Всяко квантово ниво на светлината е специфичен свят със свое ниво на съзнание, цивилизации, култури. Цялото това богатство от различни области на Битието изпълнява многообразието от функции в космичното дърво на живота - организма на Цялото.

И така, Великото живее в малкото. Малкото, финото е вътре в нас и там можем да намерим Великото. Следователно, стремежът ни към финото е стремеж към Великото Цяло. Колкото повече се изфинват носителите на една среда, толкова повече тя се разширява и освобождава от ограничения. Чрез аниhilация материята се освобождава от товара и ограничението на всичката си маса и се превръща на светлина Това е законът на скромността, смиренieto благостта, жертвата, който превръща материята в Дух – нещо фино, съзнателно, мощно, свободно.

„Смисълът на човешкия живот се заключава външно в материално смалване, а вътрешно – в духовно разширяване. Между смалването и разширяването има тясна връзка. Не можеш да разшириш нещо, което предварително не е било сгъстено.

Сврѣхчовекът е онзи, който познава законите на смалването и разширяването, т.е. на смиренieto и възвисяването. Когато иска да се приближи към Бога, сврѣхчовекът оставя всичкия си багаж на Земята, отказва се от материалните си блага и започва постепенно да се разширява, докато стигне крайната цел на своя живот – сливането си с Бога.”

Ако един народ дълго време е подложен на ограничение и страдание, Небето има високо мнение за него. Този народ има условия да се освободи от мъртвия външен механичен свят, да си създаде велико съзнание, велик характер, с който скъпоценен камък да стане самодостатъчен – господар на външните стихии, творец на своя живот. Ограничението е онова налягане, което от обикновения камък прави диамант. Обаче в човешкия свят този процес се извършва само с участието на съзнанието.

„Всички външни мъчнотии и препятствия не са нищо друго, освен условие да ви се помага от невидимия свят.”

„Въгленът може да се превърне в диамант: На същото основание и човешката душа може да се превърне от въглен в диамант, т.е да мине в най-високото положение на сврѣхсъзнателен живот.”

Както казахме, в човешкия свят този процес се извършва само съзнателно. Той изисква чисто съзнание, висока култура за служене на Цялото, велико, разумно търпение за издържане на трансформативните процеси. В България до този момент съпротивлението на всички фактори за внасянето на такова съзнание и култура не бе преодоляно, не беше даден на обществото и достатъчно респектиращ образец. Следователно, всичко това предстои да се направи от онези готови, пробудени души в обществото, които имат потенциала да го направят.

Новото, което обществото предстои да изучи и приложи е основополагащото разбиране за културата на изфинване, за структурирането и овладяването силите и тенденциите на миниатюризация, изящество, гъвкавост, изразителност, финес. Целенасочеността на този процес произтича от съзнанието, че стремежът към финото е стремеж към универсалното, цялото, всеобщото – неизчерпаемия потенциал на всички възможности в душите.

Този път започва от оживяване на всички съвременни разбирания за Цялото – от физическия вакуум на физиците до разбирането за пустотата на източните философии. Ние по никакъв начин не можем да стигнем до Цялото – Отца, освен чрез Божествения Дух – Христос.

Импулсът на любовта произтича от обединяващия импулс на Цялото - вакуума, гладът. Този импулс поражда подтик към придобиване благото на живота. Но механичният вакуум всмуква, приспива, а Цялото е фино вътрешно,

неизчерпаемо изобилие, което избликва нищожна част от себе си и създава целия Всемир.

Цялото се олицетворява от точката като безкрайно малък кръг – нула. Обаче тази нула има едно велико свойство да дава съдържание на числата. Вляво от числата тя намалява стойността им, а вдясно от тях – увеличава стойността им. Христос казва, че ще Го видят отдясно на Силата Божия. Когато заведеевите братя искаха да седнат отляво и отдясно на Христа в Царството Му, Той им казва: „Не знаете що искате.” – Защо? – Защото силите отляво слизат в гъстата материя – в ограничителните условия, ада; а силите отдясно са възходящи – към финия, райски свят на Духа. На разпнатия разбойник отдясно Христос обеща, че ще влезе заедно с него в рая, а другият отляво, който роптаеше против Исуса си остана с безчестието си.

В Писанието Бог казва: Движи се в коя да е посока, иначе ще те изплюя.

Значи има една механична пустота, механично понятие, което приспива душата. Друго нещо е обаче разумното цяло на Лозата, Христа, наглеждана и възраствана от Разумността на Стопанина.

„Какво означава „будическо състояние“? То е състояние на унес, на забрава. Това е криво разбиране. Аз си послужих с вашето разбиране. Аз познавам това състояние. То е състояние на голяма активност. В това състояние изпада само онази душа, която обхваща всички същества – от най-малките до най-големите. Тя излива любовта си върху тях, за да ги издигне. Това означава „будическо състояние”, а не както индусите го разбират.” [23, с. 80]

„Всеки народ трябва да приеме учението на Христа, което носи обществена, политическа и духовна култура, която почива на закона на Любовта. Под „любов” не разбираме физически преживявания, настроения и чувства, но нещо високо, което надминава възможностите на физическия човек. Само онзи люби, който е надростнал физическите условия, който е господар на себе си. Никой от съвременните езици не може да предаде съдържанието и смисъла на Божията Любов. Да живееш в тази Любов, това значи, в един миг да ти се разкрие целия свят в неговата наука, философия, изкуство и музика.” [20, с. 121]

Следователно, ограничението на един народ има смисъл, когато неговото духовно ядро е внесло в него едно високо съзнание, една висока култура, които заставят неговата воля да извърши тази дълбока трансформация от човешки живот в божествен, от обикновен камък – в скъпоценен, от състояние, подвластно на стихииите в състояние на хармония, щастие, самодостатъчност. Това е новата култура, която слиза отгоре в човечеството – култура на самопожертвование и братство, култура на свръхсъзнателна Любов.

В тази култура отсъства понятието „собственост” – държавната на левите и частната – на десните. В тази култура отсъства понятието „религия” с нейните институции, форми и интереси. В тази култура присъства единствено самопожертвувателната любов на Цялото - свръхсъзнателната любов на всежертвената, инициативна, творческа, божествена Душа. Тази култура се занимава с най-фините величини на живота, които съвременният човек не забелязва.

„Като основа на новия морал ще турите закона за най-малките неща. Например във вас се зароди едно малко желание или една малка мисъл, дребни като житно зърно. Какво трябва да правите? – Ще ги отхранвате, ще ги пазите свещено в себе си. От тях ще се родят велики работи. ... Когато у

човека се появи някое дребно желание или някоя малка мисъл, това са малки божествени проблясъци в съзнанието ви. Не ги отблъсквайте, но ги реализирайте.”

„Казвам, ако вие се заемете с реализиране на тия малки, скромни мисли, за в бъдеще те ще създадат велики характери. Малките, божествени мисли създават характера на човека, а не големите, грандиозните. Затова заемете се с проучването на вашия характер, на вашето тяло, лице, очи.”

Ценно, вдъхновяващо за човек е да отхранва тези малки, микроскопически импулси на светлината, на Духа, за да възрастват – да начертаят, сътворят и разгърнат великото проявление на нашата душа. Понякога такива малки, уж случайни импулси правят от малкото дете гениален виртуоз.

„Казвам: малките, микроскопически идеи в живота са по-силни, отколкото великите. Този, който започва с малките работи, винаги има по-добри резултати от онзи, който започва с големите, велики работи. Забележете, всички ония, които започват с големи работи, свършват в живота си с фалит; тия пък, които започват с малки работи, винаги успяват. По същия начин действа и Природата: тя започва с микроскопическото и постепенно го увеличава. Така е расла Земята, така израстват и растенията. Ето защо, всички ще се стремите не само да мислите така, но да прилагате този велик закон в живота си, да си служите с него.”

„Който не обръща внимание на малките величини е разсипник – от него нищо добро не се очаква. Правилно е да се върви от малкото към голямото, а не обратно.”

Насилието, злото, грехът са процеси, които започват мощно, с големи величини, но непрестанно се смаяват. Чистотата, добродетелността, любовта започват с малки величини, които постоянно растат. Целта на първите е външното, а на вторите – вътрешното. Външните несъзнателни, инертни процеси водят към смъртта, а вътрешните, съзнателни, разумни – към живота.

Новят човек се занимава с великите процеси на малките величини – как да подвижиш крака си и да стъпиш хармонично, как да подвижиш ръката си и да свириш на арфата на светлината, на неизчислимите светове и измерения в дълбочините на този безграничен свят на Духа, как да се усмихнеш, да кажеш блага дума, да насърчиш, да простиш. Това са все велики светове и изкуства на бъдещето.

Любовта е жадуване, стремеж за досег със същественото, ценното – онзи неизчерпаем енергиен океан на „незнайното, неизвестното, нищото”. Същественото е финото Цяло, което дава контакт, единство на съзнанието - светлина, разбиране, благодарност, щастие, блаженство.

„Имате ли Любов, ще познавате нещата; нямате ли любов, нищо не можете да познаете. Без Любов нещата са мъртви, безсъзнателни, механически.”

„Според мене, обичта е глад. Без обич всичко остава неразбрано. Без обич нищо не се постига.

Ядеш един плод, усещаш сладчината му. Това е любовта на плода. Ако разбираш сладчината, това е животът.”

„Под „блаженство” разбираме разумност. Блаженството се крие в разумното схващане.”

„Кой банкер би устоял при вида на един голям диамант? Очите му ще светнат и той веднага ще си предложи услугите. Важно е да имате този диамант в себе си. Тоя диамант е любовта.”

Най малкото – точката, е създало и линията и плоскостта и куба и тесаракта. Без нея те ще изчезнат – няма да изпълнят предназначението си. Ето защо, всичко проявено е задължено на това фино начало без никакви измерения. Това начало е същина и Аз на всичко, каквото и да е то. То е Цялото, Любовта, което се ограничава, за да прояви тези форми, чрез които душата се учи. Ние можем да се отплатим за тази негова жертва и любов, като му отвърнем с благодарност и любов, т.е. като обичаме и служим на всички тия форми, чрез които Цялото, нашият Отец и Учител ни учи.

„Трябва да обичам. – Защо? – Закон е това. Бог е Любов. Той е създал света и всяко същество е задължено по закона на необходимостта да обича.”

„Няма друг изходен път, освен този: Господ ме обича и аз Го обичам.”

Това финото, неразделимото, единното поле, в което плува всяко наше движение, мисъл проява, ни прави цялостни, съзнателни, здрави. Без това единство в нас не можем да създадем хармонична среда, отношения, общество. За да не паднем и изсъхнем в механичния преходен свят, трябва да сме присадени на Лозата на Цялото – Йерархията на живата, разумна светлина, Божия Дух, Христос.

„Аз съм истинната лоза.” В тези думи се крие единството в живота. Всички страдания и противоречия в живота се дължат на отсъствието на единство.”

Смирението, жертвата са съзнателни процеси за домогване до финия свят на Цялото – свят на пълния вътрешен потенциал на човека, свят на всички възможности. Тези пътеки към финото Цяло са дадени чрез деветте христови блаженства, които се отнасят до високо издигнати съзнания, до хората на бъдещето.

„Първото правило, за да придобием любовта е, непременно да имаме смирение. Любовта е качество, което познават само смирените, слабите, тя е техен дар. Силните хора, които уповават на себе си, не знаят какво нещо е любовта.”

Под „себе си” тук се разбира малкото себе на егото.

„Като работи върху себе си, човек да счита, че работи за всички и че всички работят за него. Така той ще се свърже със своето висше Аз, в което е заложена вътрешната връзка с всичко живо и трябва да почувства готовност поне веднъж в седмицата, поне веднъж в годината, да се пожертва за всички.”

Жертвата не е механичен процес, но импулс, подтик, изблик от света на изобилието, на Цялото. По-добре този процес се изразява от думите Христови: „Не искам жертва, но милост.” Слънцето не жертва, но ни облива от изобилието си от милост, от любов, за да ни повдигне. Започваме от съзнателното даване – първо чрез мисли, после чрез наличните си блага, докато се отпусне извора на Духа, на вътрешното изобилно Слънце в нас и изобилието изпълни нашия живот и отвътре и отвън.

Съвременният двойствен свят на доброто и злото е насечен на механични парчета. Той е разделен на партии, религии, собствености, доктрини. Това се дължи на неговата безсъзнателност, неодошевеност. Хората са лишени от своята вътрешна мотивация и инициатива – чакат стражари и управници многократно да ги принуждават и заведат да свършат нещо. С това механично съзнание те са вечно недоволни, защото не съзнават, че живеят в единен разумен свят и всичките им условия са резултат на самите тях – единствено те могат да ги регулират и променят, а не някоя външна механична сила. Сив и нещастен е животът на безсъзнателния, безинициативен, бездушен човек. Разлагащо се и умиращо е обществото, което израства от такава почва. Такъв

човек и такова общество са лишени от великия живот на Цялото – те гният и умират. Само влизането в културата на това финото и вселяването му в душите ще оживи такъв индивид и общество – ще ги възкреси.

„Докато любовта не дойде в света да царува, доброто и злото се сменят, както се сменят деня и нощта. Щом влезете в Любовта, вие влизате във вечния божествен ден.”

„Дошло е време вече да излезем от областта на доброто и злото и да влезем в областта на Любовта. Влезете ли в Любовта, светът ще се отвори пред вас.”

Какво ще се отвори пред нас? – Животът и светът на вътрешното изобилие. Вътрешното изобилие е Слънце, което оживява и възраства външния свят – внася изобилието на красотата и доброто във всичко. Онова вътрешно изобилие, ония фини, вдъхновени импулси са безценното съкровище, което отваря всичките ни пътища. Тези фини импулси извира от финия, възвишен и разумен свят – от Небето.

„Небето е съкровище, голямо богатство, ключът за което е Любовта.”

„Когато любиш, ти си богат. При богатия човек всеки ще иде. Колкото човек е по-близо до Бога, толкова хората повече ще го обичат.”

„Всички, които ви обичат са вашия капитал. И вие сте капитал за тези, които обичате. Тяхното щастие е скрито във вас, а вашето – в тях.”

„Задачата на всички хора е да се учат, да знаят как да се справят с любовта. Като разменна монета любовта крие в себе си големи богатства, които човек трябва да знае как да употребява. Като се научат как да се ползват добре от монетата на любовта, хората ще разбогатейт толкова, че всички живи същества, всички сили в Природата ще ги посещават.”

„В даден момент човек трябва да се интересува от това, което е най-съществено в живота. Най-същественото е любовта. Щом придобиеш любовта, всички възможности ще дойдат. Щом изгубиш любовта, изгубваш и възможностите.”

„Човек трябва да търси най-ценното в света. Другите неща идват сами по себе си. Като изгуби най-ценното, и другите неща се губят.”

„Еликсирът на вечния живот е любовта. Една капка от любовта струва милиарди. Вземам една капка от първичната материя на любовта и капвам в неговия ум, в неговото сърце и в неговата душа. От тая капка се добива светлина в ума и благородни чувства в сърцето. Когато капне в твоята душа, тя създава благородни постъпки, които правят човека способен да постигне всичко.”

Това е онази първична гравитационна материя, която крепи целия Всемир, която може всичко.

В света на това първичното, финото – този етер, светлина, душа, дух, което оживява всяка форма, трябва да заживее човек.

„Любовта е огън, който от една искра може да обхване целия свят. – Колко светлина приема семето? – Малко светлина приема, но тя е в състояние да го превърне в голямо дърво. Мощна е любовта, мощни са и нейните елементи – светлината и топлината.”

„Свържете се с любовта така, че всяка ваша клетка да е проникната от нея. Нека всяка клетка на мозъка, дробовете, стомаха ви стане част от любовта. Нека всяка част от организма ви излъчва светлината и топлината на любовта.

Само при това положение човек може да бъде напълно здрав.”

„Любовта е, която поддържа целия божествен порядък, всички добродетели тя ги поддържа. Любовта прави малките работи велики.“

„Като станете сутрин, започнете с любовта. Първото посещение, което човек трябва да направи сутринта, е да отиде в божествения свят, в света на любовта, да се разшири и да се приготви да види божественото в човека.“

Импулсите на единния, финия свят са извор на велико, красиво, най-фино разнообразие.

„Ти ще се стремиш да развиеш такова качество в себе си, каквото никой друг не притежава. В това велико разнообразие на прояви и добродетели се крие единството между душите. Във вътрешното единство е разнообразието на живота. В това единство именно се проявява любовта. Приложете любовта, за да разберете закона на единството.“

„Привилегия е за човека да обича. Затова обръщайте внимание на всичко, което срещате на пътя си: камъни, цветя, треви, мухички, животни хора и др. Обръщайте внимание и на човешките прояви. Всички прояви на живота са прояви на любовта. Няма по-интересни неща за изучаване от проявите на любовта.“

Радвайте се, че сте дошли на Земята да се учите. Радвайте се на всичко, което ви заобикаля, Радвайте се на всичко, което днешният ден ви носи.

Едва сега хората започват да разбират, че единствената сила, която ще оправи света е любовта.“

Механичният свят е сив, еднообразен. Органичният свят е допълващо се фино многообразие, което формира непрекъснатото, динамично единство на Цялото. Това именно фино многообразие прави вътрешното фино Цяло реактивно и продуктивно, а съществата – енергични и здрави.

Който е лишен от великата идея, идеала и изобилието на Духа в себе си, той е роб на всички нещастия. Който има това вътрешно богатство, той е герой вдъхновител и победител при всички условия.

„Да живееш само за себе си, това е външно, механично разбиране на живота.“

„Дойде ли любовта в човека, той става герой. Никоя сила не е в състояние да го сломи. Напусне ли го любовта, той изгубва геройството си и се поддава на всички мъчнотии и препятствия.“

„Който няма идеал в живота си, той е грозен. Който живее със страх и безпокойство, че няма знание, сила, красота, той преждевременно остарява. Ето защо, за да бъдете красиви и да не остарявате, носете някакъв висок идеал в душата си. Бъдете смели и безстрашни. Приложи доброто, вложено в тебе и от нищо не се страхувай.“

„Всяка мисъл, всяко желание, които не се основават на някакъв велик идеал, сами по себе си ще изчезнат. Само една мисъл да остане в главата ви и едно желание в сърцето ви, но да са безсмъртни.“

Това великото, безсмъртното е светлината на Духа, Учителя в душата на човека - великият идеал, който го прави светъл, възторжен, непобедим. Той вече не се занимава със света на доброто и злото, чийто метод е мракът. Този човек е светлина, образец, ярък фар за залутаните кораби в мъгливата нощ. Това е мисията на хората-слънца – да превръщат омразата в любов, злото в добро, смъртта в живот, преходното – в безсмъртно.

„Както учените превръщат водата в пара, а енергията на парата в електричество, така и вие трябва да научите този велик закон за трансформиране – да превръщате злото в добро.“

Задачата на съвременния човек е да се превърне на светлина. За тази цел той трябва да освободи съзнанието си от мрачните страни на външния механичен свят и да се заеме под светлината на божествената съвест, на своя Учител, да изправи живота си, да го изчисти от най-малкото петънце и го превърне на светлина.

„Щастието съществува в любовта, която е в нас. Щастието е в това, да превърнеш известна отрицателна мисъл в положителна. ... Дотогава докато имаш слабост към парите, към славата, към гордостта, към жените, към удоволствията на живота, към вещите, никога не можеш да бъдеш щастлив.“

„Да мисли човек право, това е най-красивото. Правата мисъл може да уреди живота. Светът ще се оправи чрез мисълта.“

„Моето учение е учение за правата мисъл. Човек е само онзи, който мисли право. Божествената мисъл прави човека велик.“

„Хората се нуждаят от нови разбирания, които да внесат радост и веселие в техния живот.“

„Ето един метод, чрез който любовта може да се изяви на човека: Започнете да виждате красивото във всеки човек.“

Само красивото в човека се обича. Като казвам, че Бог обича грешния, Той обича доброто, което е вложено в него.

Всеки човек трябва да стане художник – да вижда красивото в хората. За да не се каляте, не се спирайте върху нечистото в човека.“

„Който е покварил ума си, той е загубен за живота. Физически той може да живее, но не се ползва от живота – светлината не прониква през неговия ум.“

„И до днес още между хората има паразити. Ние не се нуждаем от паразити. Светът има нужда от добри хора, от красиви цветя, които надалеч разнасят своето благоухание.“

„Вие трябва да бъдете мощни, радостни, да дадете добър пример на света. Като скърбите и като страдате, пак да се радвате.“

„С добри мисли само ние ще побеждаваме нашите неприятели.“

„Задачата на човека е да работи върху себе си, да бъде здрав, силен и разумен. Добрите мисли и желания дават възможност на човека да придобие здраве, сила, да прояви своята разумност. При това положение обществата ще се преустроят магически.“

За да трансформира лошите условия и състояния, човек трябва да се очисти. Противоречията и страданията са му дадени, за да кали своя характер, да устоява на техния товар, да ги носи с разположение и благодарност. Тази именно наука и изкуство на трансформацията, на великите вътрешни кристализации трябва да изучават новите хора.

„Това, което Бог ви изпраща, вие го разваляте с нечистотата си и така се излагате на смърт.“

„Да се занимава човек с недъзите на хората, това е зараза, която разрушава организма. Той не трябва да нарушава чистотата на своя живот, да не внася нечисти и изопачени образи в съзнанието си и да се излага на смърт.“

„Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство внася смрад в човешкото тяло. Мислите ли, че Духът би влязъл в нечистото жилище на човека? Той се отвращава от човешката смрад. Обаче, когато Бог реши да изпрати Духа си в някого, цели пет-шест години Той го прекарва през чистене.“

„Нека всеки бъде смел, да гръмне срещу своя порок, да го унищожи. Порокът ограничава, заробва човека, без да принася някаква полза. Той е мъртъв труп, който се разлага и мирише, внася проказа в човека.“

„Светът ще се оправи, като мине през големи изпитания, през големи бури. Бурята представя процес на пречистване.”

„Какво значи Божи съд? – Когато повече светлина влезе в умовете на хората, те започват да виждат ясно всичко, каквото са направили. Те се намират вече пред нова задача, да изправят живота си, да изправят всичките си погрешки.”

„Сега, ако очаквате светът да се оправи отвън, нищо няма да постигнете. ... Светът трябва да се оправи отвътре. Всички хора трябва да съзнаят, че са братя. Всички хора трябва да видят грешките си и да ги изправят.”

„Яви ли се някакво недоволство, любовта изчезва. Тя изключва всякакво недоволство.”

„Най-малкото отрицателно чувство – омраза, завист, безверие, съмнение – е в състояние да прекъсне пътя на любовта. Тя не търпи никакво користолюбие на пътя си.”

„Страданията показват, че човешкият живот съдържа много утайки от миналото, които трябва да се премахнат. Чуждите вещества в организма причиняват страдания. Чуждите неща в живота също причиняват страдания. Колкото и да е малко чуждото вещество, то всякога произвежда неразположение, недоволство, страдания. Щом се освободиш от него, радостта иде.”

„Пътят за придобиване на щастието е много прост – да бъдеш чист по ум, по сърце и по дела.”

„Стремете се към придобиване на Любовта, за да изправите погрешките си на миналото и да не правите нови. Щом придобиете Любовта, вие ставате необикновен човек.”

„Невъзможно е мислите, чувствата и желанията на човека да не се отразят на организма му. Колкото по-низши са те, толкова по-тъмен, по-черен е цветът на лицето. Черният цвят показва, че човек е навлязъл дълбоко в гъстата материя. Колкото по-дълбоко е навлязъл в гъстата материя, толкова по-голямо е отклонението му от правия път.

... Колкото повече се подобряваше живота на хората, толкова и цветът на лицето ставаше по-светъл, докато се създаде бялата раса. След нея ще дойде шестата раса, която ще има светли лица. Днес бялата раса работи усилено за създаване на типове от шестата раса.”

Трансформацията е не само процес на чистене, но и на каляване, на търпение и устойчивост, на издържане на все по-високи вибрации. Ограниченията и страданията показват, че енергетичната инсталация на индивида и обществото е много слаба, хилава, непроеводима. Ако човек няма здрав нравствен гръбнак, висок идеал и волеви сили, той няма да издържи на високите напрежения и динамика на новото. Само просветената духовно част от обществото ще може да мобилизира своите нравствени и волеви сили, за да издържи прехода към новите материи и енергии, към голямата светлина на новите идеи, на новото съзнание.

„Мнозина ме питат: Кога ще дойде Любовта? – Когато бъдете готови. За да приеме Любовта, човек трябва да бъде готов да издържи на нейните вибрации. Ако Любовта дойде днес, човешките тела ще се стопят, няма да издържат на нейните силни токове.”

„Първото нещо, в което човек трябва да повярва е, че мъчнотиите са временни. Те са страшни само за онези, които нямат любов и воля. За онези, които имат и любов и воля, мъчнотиите са приятни, те са забава за тях.”

„Първо Бог поставя човека в ретортата на скръбта, т.е. в огъня на скръбта, дето ще се разтопи като руда. Сгурията не се отделя, докато напълно не излезе от метала. Значи, колкото да вика човек, няма да го извадят от ретортата, докато сгурията не излезе вън от него. Като излезе от тази реторта, ще го прекарат през втора, трета, четвърта, докато съвършено се освободи от сгурията, от примесите на живота и мине в другия полюс – в радостта.”

„Трябва да знаете, че мъчнотиите и страданията в живота са божествения огън, който постоянно се сгъстява и усилва. Вие ще скачате от този огън, но това да не ви обезсърчава, защото и по-напредналите от вас скачат от този огън. Той не е за наказание, а за да се възстанови божествената Правда. Вие трябва да бъдете запалени свещи за по-малките от вас братя и да бъдете носители на Великото, благородното и мощното в света.”

„Вие, носителите на това Божествено учение трябва да победите света. С какво ще победите? – С Любовта. Първо светът трябва да се разтопи, да извадите всички нечистотии и да останат само добрите сокове. Трябва да дойде един по-висок живот.”

Високите напрежения на трансформацията могат да се издържат само от благодарния човек. Благодарността е, която трансформира и балансира енергиите и отваря път между индивида и Цялото. Космичният организъм харчи огромни енергии за повдигането на човека. Благодарността е единствената велика енергия, с която човек се отплаща на Природата за нейните грижи. Недоволният човек напуска бойното поле на трансформацията, на което той се освобождава от старото, гнилото в себе си и така се лишава от участието на Природата и Божественото Начало в своя живот. Онзи, който съзнава, че всичко в живота е разумно, предвидено и цели неговото разплащане, очистване и освобождение, издържа своя изпит и се повдига. Геройство се иска от човека в тия времена. Той трябва да бъде художник и скулптор – да отмахне от себе си ненужното, да се извае красиво. Ако има това високо съзнание и излъчва тази благодарност към Великата Разумност, която работи върху него, той ще подобри условията си, ще подобри и климата и условията на обществото. Недоволството на индивида е отказ от космичната трансформация на тази планета. То е негативна сила, която подхранва озлоблението и деструктивните безотговорни процеси във всички структури на обществото. Благодарността е онази нежна светла сила, която трансформира и хармонизира цялото общество, внася в него сили на подем, инициатива и високи цели, пробужда съвестта му. Ученикът на Великия Живот има дързостта и решимостта да отхвърли за кратко време голям товар от гърба си, затова той минава през ограничения и страдания, за които обикновения човек даже не може да помисли. Той се радва на страданията, както първите християни пееха на кръстовете и кладите, защото съзнаваха, че се издигат в по-висока форма, в несравнимо по-високи условия на живот.

И така, благодарността към Великото Божествено Начало за всички изпитания на трансформацията е най-ценното достойнство, най-възхитителното геройство, което създава достойните хора на бъдещето.

„Когато човек е доволен от живота си, винаги разположен и благодарен, той е отворен за Небето и затворен за злото. Като има вяра и любов към Бога, ще бъде във връзка с възвишения свят, отдето ще получава всичко необходимо за своето развитие.”

„Благодарете за всички блага, които ви се дават. Недоволството е духовна нечистота, която запушва порите на човешкото тяло. Чистете се от него, както водата чисти порите ви, отваря 7000 пори, през които дишате.”

„Първото нещо за съзнателния човек е да бъде благодарен. За какво? За всичко, каквото му е дала Разумната Природа. За всички светли мисли и чувства, за слънцето, вятъра, дъжда, облаците и пр. Така ще станете способни да издържате мощните трептения на Любовта и да я приемате.

„Целият свят, цялата Природа представляват възможности и условия за проява на Божията Любов, която някога хората ще опитат. За всички хора са предвидени несметни богатства, възможности и условия. Защо тогава човек да се обезсърчава?”

„Докато човек плаче, роптае, скърби при страданията, той минава за обикновен човек. Щом започне да пее, да се моли и да благодари на Бога за страданията, които го сполетяват, той влиза вече в Школата като ученик. Никое страдание няма да избегне от ученика, той ще мине и през съмнения и през изкушения, но винаги ще бъде буден, ще държи връзка с Бога и ще се учи от всичко, което живота му носи. Колкото по-високо се издига човек, толкова по-големи бури ще преживее.”

Който премине през трансформация и се очисти, той вече е готов да прояви Любовта. Любовта е висша инициативна и творческа сила – висша работа.

„Работата е резултат на любовта. Който иска да се научи да работи, трябва да възприеме любовта. Щом придобиете разумния живот, вие влизате в любовта.”

„Любовта е най-великата работа в света. Да обичаш някого, това значи да работиш за него, да го освободиш от мъчнотиите и несгодите на живота му.”

„Любовта е закон за работа, при която и най-малко изразходваната енергия води към големи постижения.”

„Работоспособността има отношение към морала на човека. Колкото е по-работлив, толкова е по-морален.”

„Работата е най-красивото състояние. Когато работата не съответства на идеята, аз я наричам труд. Работите по задължение, може да не ви е приятно, но работите. А пък друга една работа има, която аз наричам мъчение – искате, не искате, ще работите. Докато се мъчите, нищо няма да разбирате от една идея. Докато се трудите, наполовина ще разбирате, а пък, като почнете да работите, напълно ще разбирате.”

„Работата е нещо вътрешно. Само човешкият дух работи. Трудът е по необходимост. Мъчението пък идва, без да го иска човек. В мъчението ти си роб, в труда си под закон, а в работата си свободен. В мъчението живееш в света на безлюбието, в труда ти живееш в света на почитанието, а в работата – в света на любовта.”

Начинаещият цигулар се мъчи, напредналият се труди, а виртуозът работи съзнателно, леко, творчески - с любов. Той така е изфинил работата си, че не среща никакво съпротивление, вследствие на което проявленията му са безупречни, съвършени.

„Българинът има творчески дух и затова му е тясно. Дайте работа, широк замах на българина, той ще работи.” [37, с. 41]

Преместването на акцента върху одушевяването на индивида като инициативно-творческо начало в основата на обществото извежда на преден план безупречността и стремежа към съвършенство - качества на душата,

съзнателността, вместо усъвършенстването на организационно-директивните външни форми, отношения, регулатори.

Сам по себе си принципът на Любовта предполага проникновена, съзнателна работа с най-фините величини на съвършенството. Активизирането на подсъзнателното и свръхсъзнателното нива води към съвършенство и пълнота на реализацията, непрестанно обогатявана и обновявана от творчество. Тази именно тенденция характеризира новата култура на изфинване.

„Какво ще донесе любовта в света? Соковете на новата култура, материала, който отговаря на новите форми, на формите на бъдещия строй. Днес старите форми се рушат, нови форми се създават.”

„Любовта е единственият стимул, който може да даде насока на всяка култура.”

„Хората на новата култура наричам „братя на човечеството” или „синове на Любовта”. Влезе ли Любовта в света, ще имате една велика култура, дълбоки познания за Природата и ще се внесат нови методи на възпитание. Които вървят в Любовта, чертаят своето бъдеще! Велико е бъдещето на народите поради Любовта, която ще се изяви. Всички народи ще си подадат ръка като братя.”

Божественото, небесното Царство е разумният свят на Любовта. Това е ниво на съзнание, в което хората живеят в щастие и взаимност.

„Царството Божие е поле, на което хората живеят в пълно обединение, в служене на Любовта. Там всички живеят един за друг.”

Хората заживяват във взаимността - в единното поле на Великия Живот, т.е. по закона на Цялото, когато откършат от себе си присадката на тъмния адепт – егото. За да направят това, те трябва да се освободят от всички понятия и разбирания на егото за света, съзнанието и живота. Великият Вечен Живот е финото, невъобразимо, незнайно Цяло в човека, без начало и без край, което нито е създавано, нито може да бъде унищожено. Представите за всички външни понятия и форми са чужди на естеството на това живо, разумно Цяло и следователно са мъртви идоли, създадени от ниския статус на падналото човечество. Тези понятия създават един преходен, смъртен живот, раздвоен от идеята за доброто и злото, което раздвоение тласка човечеството към гъстата материя, користта, робството, невежеството, мрака, смъртта. Това раздвоение на егоизма се всажда от две понятия на тъмната сила – собственост, религия и техните производни. Робуването на собствеността разделя хората на бедни и богати, леви и десни, маси от хора и личности, което поражда съответни партии и партийни системи, с техните икономически, финансови, социални и медийни представителства и интереси.

Собственост

„Ако обичаме братята и сестрите си, можем да разполагаме с това, което те имат. Ако не ги обичаме, явява се законът на частната собственост. Частната собственост е дошла, когато Любовта е престанала да действа.”

Когато човек се отдалечил от Любовта – Божествения принцип на Цялото, организма, здравето, той излязъл от възможностите на големия Живот и влязъл в положението на паразитиращ микроб. Стремещът на паразитите да се обединяват в колонии, създава ония метастази в организма, които го загробват. Затуй срещаме тази мисъл: „Когато вие враждувате, на Господ Му излизат пришки.” Тъмнината, негативизмът, враждата са космични сили, които се отразяват в съответния статус на нашата планета и в космичния организъм.

Поради това силите на Цялото, при голямото търпение, което проявяват, за да се изправим, в даден момент ще очистят космичния организъм от проказата. Това може да стане градивно само чрез съзнателните действия на хората. Иначе то ще стане катастрофално, с унищожението на тази цивилизация. Самоочистването на хората и обществото може да стане само чрез коренна промяна в техните разбирания, посредством принципно нов мироглед и култура.

„Като говоря против частната собственост, нямам предвид вашите къщи. Аз говоря за оная частна собственост, срещу която и вие сами протестирасте. Например, мъжът счита жена си своя частна собственост; жената счита мъжа си частна собственост. Те трябва да се жертват един за друг, без да се владеят, без да се считат частна собственост. Това не значи мъжът да напусне жена си или жената да напусне мъжа си. Връзката между жената и мъжа трябва да бъде вътрешна, да почива на закона на Любовта, в която няма измяна.”

Тук става дума за закона на финото, неразделимо Цяло, в което няма граници, разделения, външни, механични причини, всяващи противоречия. Такава външна, разделяща причина е *собствеността*. След промяната, баба Ванга беше посочила четири ръководни принципа за новите управляващи, но не беше послушана за нито един от тях. Тя препоръча да се раздаде собствеността – земя, сгради, оборудване - без да се дели между отделните хора, за да се запази общия интерес и принципа на доброволно взаимодействие, доброволно коопериране. Неспазването на принципа на свободен личен и колективен избор доведе до разграбване на сътвореното през годините национално богатство от управляващите върхушки и техните протежета, както и от цялата маса хора, подвластни на частното съзнание, възпитано от механистичната стара епоха.

„Сегашната любов е развитие въз основа на частната собственост. Любовта не е в притежанието на нещата. Но онзи, който се оженва за една жена казва: „Ти моя частна собственост може ли да станеш, тапия може ли да ми дадеш? После, в други ръце да не минаваш!” – Това е частна собственост.” [24, с. 227]

„Единственото нещо, върху което човек има право на собственост, това е неговия дух, неговата душа, неговия ум и неговото сърце. Съзнае ли човек това нещо, между неговия дух и духа на всички хора става правилна обмяна. Любовта свързва всички хора, всички души.” [71, с.133]

„Ти, който си гражданин на цялата Вселена, оградил си няколко метра пространство и го наричаш твоя къща. Да мислиш, че ограденото пространство е твое, това е заблуждение, от което трябва да се освободиш.” [38, с. 294]

„Ако биха ви се отворили очите, за да видите в какво положение се намирате, тогава щяхте да бягате през глава, през девет села в десето. Държите се за парите, къщите, имотите, както и червеят се държи за положението си.” [33, с. 52]

„Не е позволено на хората да завладяват земята да я делят помежду си. Всеки човек, всеки народ, който се е опитал да владее и дели земята, сам се е осъдил на страдания. – Кой ти даде правото на собственост? Тя принадлежи на Бога. И къщата принадлежи на Бога. Ние трябва да признаем, че всичко принадлежи на Бога. Той е наш Господар, а ние - Негови слуги. Това е първото положение. Второто положение: Бог е наш Баща, а ние – негови синове. Ще Му работим без пари и каквото ни даде, ще благодарим. Земята е Негова. Той казва: Синко, каквото можеш да изработиш е на твое разположение.” [8, с. 40]

„Под плътта се разбира не тялото, но животинското естество на човека.

Частната собственост е животинско състояние.”

Истинският собственик, т.е. стопанин е живото, разумно поле на Цялото, великият Божи Дух, Азът, от който произтича единството и здравето на космичния организъм. Всяко механично неразумно разделение на Цялото води към хаос, болест, смърт. Само високо разумни субекти могат да се разединят от безпринципната монополност, за да проявят пълния си потенциал в служба на Цялото, Великия, разумен Живот, Здравето на общия единен организъм.

„Днес навсякъде се проповядват човешки закони, навсякъде цари личния егоизъм. Всички мислят, че света е създаден само за тях, за да е добре на тях. Светът е училище, в което всеки има право да употребява пособията, които са създадени за всички. Никой няма право да усвоява нещата като своя собственост.”

„Бъдещата култура няма да бъде нито на буржоата, нито на пролетариата. Всички забогатели пролетарии станаха буржоа, а всички обеднели буржоа станаха пролетарии. Бъдещата култура трябва да бъде култура на свободните хора. Буржоата и пролетариите трябва да споделят идеята за братството, да се считат братя. Те не се родиха нито пролетарии, нито буржоа, но се родиха братя помежду си. Такова трябва да е бъдещото разбиране на хората. Дойдат ли до това разбиране и войната между тях ще изчезне.” [25, с. 218]

Съвременните закони увековечават идеите и формите на разделението. Ревността, користта, озлоблението произтичат от егоистичното съзнание, отделено от организма на Цялото. Съвременният човек се счита за предметно същество със свои лични интереси, отделено от финото единство, здраве и щастие на Цялото – Душата. Новите хора ще се освободят от робството на тази форма и ще влязат в светлината – в щастието и свободата на душевното си естество, в Царството на Цялото – Любовта. Хората на новата раса ще бъдат същества на виделината. Тяхното общество ще бъде единен, жив, светъл организъм, оживен от велика любов, взаимност и дух на служене.

„Животът на цялото общество е такъв, какъвто е животът на отделните индивиди. ... Като казвам българския народ, разбирам българите. Според техните взаимни мисли и чувства, ще се определи тяхното политическо, духовно, културно, умствено отношение – бъдещия им живот. ... Ако всички българи обмисляха добре всяка своя постъпка, всяко свое действие, то щяха ли да ядат хляб с купони, захар с купони, щяха ли да воюват? ... Българските държавници се интересуват от България дотолкова, доколкото са засегнати техните кесии. Това не са родолюбци, това са предатели. Те играят ролята на Юда, съзнателно или несъзнателно, с пари или без пари. Казват: „Ние да имаме пари, ще намерим добри учители, добри работници. ... Предпочитам цял живот да посветя на един човек, който възприема това, което казвам, отколкото да работя за хиляди хора, които нищо не възприемат. Всеки, който започва една работа, трябва да работи с присърце, а не да ходят по десет пъти в къщата му да го викат да направи едно или друго.” [37, с. 173-174]

„Оставете вашите умрели да погребат своите мъртъвци” казва Христос. Съзнания, които спят дълбоко над чашата с ракийка, над своите слабости, зависимости и користи са мъртви съзнания на мъртви души. Те създават своите държавни устройства от мъртви души със същите зависимости и користи. Будната, съзнателна част от обществото непременно трябва да се отдели от тази разлагаща се пихтия и да даде образец на съзнателен, разумен, сносен живот.

„Казано е: „Не хвърляй бисерите на свинете.“ От вас някои казват: Да обърнем света към Бога. Да обърнем онзи свят, в който има копнеж към развитие, в когото вярата е заговорила, в когото братството е заговорило – това разбирам.”

„Човек трябва да се издигне над идеята за частната собственост. В целокупния живот не съществува никаква собственост. В частния живот обаче частна собственост съществува. Тялото е първата частна собственост на всяко живо същество, но силата на човека, както и на всички същества не се състои в тяхната собственост. Където има собственост, там е изключено всяко растение и развитие. Например, ако човек се държи здраво за своята форма като негова частна собственост, той никога не би могъл да мине в по-висока форма. Благодарение на вътрешния стремеж на човека да расте и се развива, той лесно може да се откаже от своята частна собственост и да се издигне стъпало по-високо.” [7, с. 218]

Как мисли да устои тази механична цивилизация пред Божието лице? Когато Божият Дух слезе на Земята, от сегашните форми помен няма да остане. В новото ще влязат само онези, които се излюпят от сегашния си ниско енергиен пашкул и влязат в светлината на Душата.

„Не считай нищо за свое.

Когато проявиш известни дарби, когато имаш известни постижения, не считай, че ти си ги постигнал, понеже хиляди същества са ти помагали, за да ги постигнеш. Ти дължиш безкрайно много на цялата разумна Природа за всичко, което имаш и което проявяваш. Всичко дължиш на Великото Разумно Начало. Това е мистичната вътрешна страна на смирението.”

„Единственото нещо, което отсега нататък ще живее, това е Братството. То ще владее над всичко. Който не може да живее като брат и сестра, той не може да бъде гражданин на новото Царство на Земята.” [37, с. 129]

„Който иска да стане красив като ангел, трябва да развие в себе си чувството на брат и сестра. Това е закон.” [37, с. 157]

„В братството няма делене на наши и ваши, всички са наши.”

Партии

Първо човек трябва да освободи съзнанието си от патериците, за да повярва в здравето. След това ще хвърли патериците и отвън – ще оздравее. Външните форми са патерици на едно болно, немощно съзнание. Когато това съзнание се очисти и повиши енергията си, преградите на формите ще изчезнат и човек ще се намери в един нов, разумен свят от светлина. Съвременният научен свят разглежда високо енергийния, светъл субатомен свят като абстракция, отделна от физическите форми, а не като тяхно естество.

Формите са една илюзия на немощното, нечисто, ниско енергийно съзнание. Като се очисти, повиши енергията си и прогледа, човек ще съзнае великото единство – ще съзнае всичко като жива, разумна енергия – Великия Дух на Битието. Само с тази разумна сила в себе си индивидът и обществото ще могат да се самоуправляват, окриляни от творческата мощ и съвършенството на свръхсъзнателния живот.

„Дъждовните капки, които минават през пространството и падат на Земята, запазват ли своята чистота? Защо не остават чисти? – Условието на Земята са такива. Следователно, докато сте високо в пространството, ще запазите чистотата си. Щом слезете в долината, ще се окаляте.

Помнете: „В което общество или в която организация влезете, непременно ще се окаляте.”

[36, с. 1]

„Ако сегашните бедни станат управници, мислите ли, че те ще оправят света? Пак ще има събиране на данъци; бесене, клане, убийства.” [87, с. 11]

„Каквито имена да носят партиите, вие сами сте ги нарекли така. Всеки е свободен да има каквито ще възгледите. Политическият живот е външен, временен, преходен. Той не е нещо неизменно.”

[36, с. 79]

„Казвам: Освободете се сега от всички политически връзки. Мислете, че сте царски синове и дъщери. Вие сте хипнотизирани, и до днес ви казват, че сте големи грешници. Не се обезсърчавайте, други са ви заблудили. Бог ви казва: Деца, излезте от тая кал. Доста сте се забавлявали. Върнете се в плодната градина.” [14, с. 155]

Един свят, лишен от великия Живот, от Душата, не е друго, освен сметище. Той е лишен от превъзходните плодове, инициативата и безупречността на душата, лишен е от възвишените й идеали, породени от любовта към нейния Любим.

„Спасението на България е в това, всички българи да се обърнат към живия Господ, Който държи съдбините на народите в ръцете си. Те се кланяха на германци, на англичани, на американци, на французи, но никой не им помогна. Казано е: „Проклет е оня, който се надява на човека.” Нека българите се обърнат към Бога и кажат: На Тебе, Господи, се кланяме. На Тебе уповаваме. Никаква политика не ни трябва. Долу всички узурпатори! Долу всички лъжци!” [14, с. 152]

„Всички партии крият нещо користоно в себе си. Те първо уреждат своите работи, а после работите на народа. Една партия има в света, която има предвид благо на всички живи същества.

В нея няма никаква корист. Тя е партията на Бога, всички останали партии са човешки.

Всеки духовен човек е Божий човек, той принадлежи към народа Божий.” [25, с. 6]

„Да остане у вас идеята: Нека онзи великия Божи народ да живее в нас. Нека всички ние живеем в този велик народ и всички да бъдем носители на онова възвишеното, Божественото.”

Религия и духовност

Няма да срещнете никъде в свещеното Писание думата „религия”. Тя е човешко понятие. Смисълът на духовния живот е в пробуждане на душата за великия космичен Живот в организма на Цялото, в запалването й със свръхсъзнателната Любов на Божия Дух. Духовният живот е пряк контакт на душата с Истината, без всякакви външни посредници. Защото, ако слепец води слепеца „и двамата ще паднат в пропастта”.

„Вашите нещастия в живота ви се дължат на това, че тръгнахте след царския син, представител на черната ложа. С други думи казано: всички вие напуснахте Бога, всички вие се поругахте с Любовта и отидохте в света, дето и днес страдате.”

[18, с. 126]

„И религиите трябва да се пречистят. Има нещо божествено в тях, но то се губи между големите заблуждения. И те трябва да се филтрират. Сегашните религии са на формите, религии на човешките интереси.” [43, с. 186]

„Религията е човешко дело. Тя не е създадена от Бога. Религията е сбор от правила и форми, които хората създавали с векове.” [39, с. 192]

„Когато Господ създаде света, нямаше религия. Религията се яви в света, когато дойде дяволът. По-напред хората живееха в любов, и всяко учение, което не се ръководеше от любовта, не се приемаше за божествено. Според мене, религията е един санаториум, една болница за болни хора е религията.” [43, с. 257]

„Когато първите хора излязоха от рая, те създадоха църкви, храмове, подобни на рая. Те първи заговориха за религия. До тогава никаква външна религия не съществувала. След грехопадението се създадоха закони и правила, по които хората започнаха да живеят. Един закон съществува в света! Той не е писан в никоя книга, освен в човешкото сърце. Този закон се отнася до Любовта.”

[37, с. 44]

„Молитвата не се заключава в палене на свещи и кандила, нито в поклони, но в участието, което взимаш в живота на своя ближен.”

Молитвата не е ритуал, нито просия, но служене на Цялото, участие в живота на Цялото, общение с Цялото – отвътре – с Божия Дух, отвън – с душите на ближните. В процеса на това общение, на това служене и себеотдаване, човек се запалва от пламъка на Цялото – Любовта и се превръща на светлина, на Слънце.

„Според мене, съществуват два вида култури, два вида религии, два вида партии: култура на светлината и култура на тъмнината, религия на светлината и религия на тъмнината, партия на светлината и партия на тъмнината. По какво се отличават едните от другите? Първите знаят да строят, да градят и носят благото на човечеството, а вторите – да събарят и рушат.” [37, с. 127]

В Божествения свят човек, като пробудено същество, свързано с Източника на живота – Любовта и със своя Учител в себе си – Божия Дух, няма нужда от външни посредници – свещеници, учители, управници, закони, администрации и пр. Тези патерици и правила са за спящото съзнание на падналия човек. Пробуждането на душата ще освободи човека от всички тия външни, механични, несъвършени добавки, ще го направи свободен, инициативен, самодостатъчен творец на живота и съдбата си.

„Време е вече да се простите с религиозния фанатизъм. Днес в България има много религиозни секти и всяка от тях казва за себе си: Спасението на човечеството ще дойде чрез нас. – Не, спасението не може да дойде чрез никоя секта, чрез никоя черкова, чрез никое верую, нито пък чрез науката. Тези неща са само спомагала. Тогава кое може да спаси човека? Само Божественото в човека е в сила да го спаси. Когато Божията Любов дойде в душата на всеки човек, тя ще обедини всички хора. Значи Божията Любов ще спаси човечеството. Тъй щото, всеки може да вярва в каквото иска, но всички трябва да поддържат един принцип в света, че Бог живее във всички живи същества и ги ръководи.” [30, с. 138]

Кое е ръководното Начало, което извежда човека от робството на тия натрапливи външни форми? – То е финото, възвишеното в него. Това финото е най-разумното в целия Всемир. То е свръхсъзнателното състояние - неговия Учител.

"... за мен религиозното чувство е финес. Знаете какво значи финес. Едно от най-деликатните чувства. Индусите го наричат хилядолистник. То е най-ценното чувство, най-мекото, най-благородното, което има човек. Този човек, който има това чувство, този хилядолистник, той има свещен

трепет. Като види най-малката работа, едно цветенце, той е внимателен да не го стъпче. (13, с. 277)

Не можем да разберем Бога – божественото естество на съществата, съзнанието, битието, ако не вникнем в естеството на свръхсъзнаелната любов на служене, на всеотдайност към живота на Цялото, към финото естество на Божия Дух – Любимия на душите.

„Присъствието на Бога в човека или посещението Му се отличава със следното: човек става извънредно внимателен и предупредителен към всичко.”

„Любовта се проявява в служене. Животът на напредналите същества, които ръководят света е служене. Всеки, който проявява Любовта, чрез него се проявява Любовта на Бога.

Бог е едничкият Възлюбен на човешката душа! Когато човек се стреми към нещо възвишено, това е търсене на Бога. Когато човек обича някого, той всъщност търси Бога в него. Това е търсене на Бога.

Целият живот на човека е търсене на Бога, на Възлюбения на неговата душа.

Божественият център от милиони години изпраща Любов към човека. Понеже Любовта Любов ражда, човек ще прояви Любовта си към Бога. Щом се събуди в човека Любов към Бога, това ще събуди Любовта към всичко.

А когато човек влезе в света на Любовта, това ще бъде повратна точка в неговото развитие. Тогава пред човека ще се отворят широки хоризонти, красиви възможности. Ще му се поверят ключовете на великото знание, на великите закони на битието. Те могат да се поверят само на онези, които имат Любов.”

„Човек във всичко, което вижда наоколо трябва да долавя работата на Любовта. ... Щом основният закон на Природата е Любовта, щом тя ръководи света, то човек трябва да се съобразява с това, да бъде в хармония с целия космос. Как ще стане това? Като влезе сам той в света на Любовта и на служенето.”

„Събуждането на Любовта е новораждане. Когато Любовта се пробуди в човека, живота му вече не изгасва. Той влиза в по-висока гама на живота. Светлината на това място е по-голяма, вследствие на което той вижда нещата ясно.”

„Ако приемете Любовта, ще влезете в Божествения свят. Щом сте в Любовта, и в неорганизиран свят да влезете, той веднага ще се преобрази. Светът, в който ние живеем е тъмен, защото Бог още не е слязъл на Земята. Неговото Слънце още не е огряло за нас. Господ е Слънцето на живота. Когато слънцето изгрява, всичко живо покълва, израства, цъфти и плод дава. Всичко скрито в земята излиза навън. Залезе ли слънцето, всичко се прибира. Бъдете готови! Слънцето на живота изгрява. Всеки трябва да го използва.”

„Когато хората се разбират в любовта си, те мислят едни за други най-хубави неща. Изобщо разбраната любов вижда хубавите и добри черти в човека. ... Когато някой ви обича или вие обичате, знайте, че във вас Бог се проявява. Като знаете това, не хвърляйте сенки върху Божието лице.”

„Когато обичате Бога, помнете, че това е любовта на всички същества. Като обичате хората, това е любовта на Бога към тях. Който обича само Единния, той може да обича всички. Щом обича всички, той може да обича и Единния.”

„Колкото и да се бият хората, колкото и да воюват, ако Бог не се всели в тях, никаква свобода не могат да имат. Внн от Бога царува насилието, а в Бога – свободата. Дето царува злото, въпросите не се разрешават правилно.

Разрешаването на въпросите се заключава във вселяването на Бога в човешката душа.”

„Достатъчно е да се свържете с Божествения принцип, за да се ползвате с вниманието на всички хора.”

„Когато се приближаваме към някое дърво, камъче, насекомо, или към някой извор, ние трябва да ценим в тях онова, което Бог е вложил първоначално. Като оценяваме и най-малките неща, ние се свързваме с Този, който ги е създал. Като не разбират това, хората поглеждат на малките същества, насекоми, цветенца като на същества без никакво съдържание и по този начин сами се отдалечават от Първопричината на нещата.”

„Бог присъства между хората само тогава, когато техните мисли, чувства и постъпки са проникнати от любов. Любовта не извира от човека, но от специален Източник и минава през човека. Забележите ли, че тази любов минава през вас, пазете я да не се изгуби. Ако можете правилно да я използвате, тя ще внесе живот във вас.”

„Не търсете Бога и възможностите за реализиране на вашите желания отвън, но възложете упованието си на вашия ум, сърце, душа и дух, които работят според законите на възвишения свят. Когато се обичат, хората имат общи интереси. Тогава работите им вървят добре. Щом не се обичат, техните интереси се разединяват, вследствие на което се харчи повече енергия с по-малки постижения.”

„Който обича Бога, може да стане проводник на Неговия Дух и да се освободи. Така той става господар на условията.”

„Единственото същество, което не бърза, това е Любовта. Тя има време за всичко. Каквото пипне Любовта, всичко става безпогрешно.”

„Като обичаш Едного, ти ще отвориш сърцето си за всички. Това значи да придобиеш любовта. Като обичаш всички, ти постепенно отиваш към съвършенство. Съвършеният човек включва в себе си всички същества.”

„Искате ли да бъдете добри, разумни, красиви, обичайте всички хора. Това е капиталът на вашата душа.”

„Туй, което вършите към другите, вършите го и към Бога.”

„Всяка една дума, която изговаряте, да бъде скъпоценен камък за човека и където и да ходи той, да помни вашата дума. Също и като погледнете човека, тъй го погледнете, че завинаги да остане у него този мил поглед.”

„Да имаме любов непреривна, това е безсмъртие.

Дишайте любов. Навсякъде да виждате любящи същества в хората, като съзнавате, че Бог живее в тях.”

„Тази година ще започнем с любовта, да възприемем и изпратим нейната сила като една велика вълна из света.”

„С колкото по-различни хора се срещате – учени, добри, прости, лоши и пр. толкова по-добре за вас. Като четете интересни книги и това са срещи. Ще се срещате с различни хора, но няма да искате от тях нищо. От Бог ще искате. Ти живееш в Бога, в Него са благата. Но трябва да търсим благата и в себе си. Това значи да намериш един човек, който те обича, както ти обичаш себе си. Този човек ще събуди в тебе любов към Бога. Ако имаше друг начин, Христос не би дошъл да събуди Божественото във вас.”

Любовта събужда финото, божественото, източникът на висшите инициативни и творчески енергии в душата.

Колкото по-фини енергии, идеи и отношения развива човек, толкова многогранен многоъгълник или многостен представлява, толкова е по близо до кръга и сферата на съвършеното Цяло. Това е доста елементарен образ. Всъщност се касае за все по-фините кристализации на човешкото естество, които го правят скъпоценно и го доближават до идеала на съвършенството. Свръхсъзнателната Любов на благоговение е такова сливане със съвършеното фино естество на Истината.

„Като ученици, вие трябва да развивате в себе си чувството на благоговение, което се изразява във взаимно почитание и уважение. Който е развил в себе си Любов към Бога, той има развито силно чувство на благоговение.”

„Като ученици на великия живот, надпреварвайте се да правите отстъпки на ближните си, да прощавате, да проявявате взаимно почитание и уважение. Това са първите опити за прилагане на Любовта.”

„Понеже у българите е слабо развито религиозното чувство, той е упорит и силно критичен – бръсне без сапун. Ученикът има да се справя с тези народностни качества.”

Съзнанието на масовия българин е свързано само с материални работи – не може да му се говори за идеали, за каузи, за общо благо. Божественото в душите е единственият истински идеал, най-висок връх, най-живително Слънце. Всички души трябва да осъзнаят това Слънце над себе си и да повдигнат поглед към Него.

„Кажи: Господи, Ти си най-високия връх. Помогни ми да се изкача на този връх и от там да погледна.”

„Всякога се учете да имате благодарно сърце. Вие ходите в един свят, дете постоянно трябва да се радвате, понеже всичко е предвидено. Аз се чудя, защо нямате признателност. Вие сте в един свят, дете има всички блага.

Когато ви обичат и когато ви мразят и в двата случая благодарете на Бога. Тогава вие сте здрав човек. И при най-неблагоприятните условия да си благодарен, че живееш.”

„Чрез Любовта ще дойде новата култура, която ще обедини всички хора. Любовта обединява всички същества в една велика хармония. Любовта представлява правилни отношения на същества с висша интелигентност.”

„Колкото по-правилни са отношенията към Първичната Причина, толкова и обществата са по-добре организирани. Само тези разумни отношения на любовта могат да ни спасят от бъдещата катастрофа.”

„Разумната Природа обича всички хора еднакво, за всички се грижи еднакво и е намислила да спаси всички, решила е да извади всички същества от ада, за да се радват на безсмъртие, на великия живот, на великата любов. Ще се създаде общо братство по целия свят, ще си подадат ръка богати и бедни, учени и прости, ще изравнят всички по закона на Мъдростта и Любовта. Това ще бъде новата култура.”

Адът е сегашният свят на безлюбието. Иде време хората да осъзнаят положението си и да излязат от непрестанната война на своите користи.

„С любовта ти влизаш в един красив свят – свят на най-добрите условия. Любовта е Божествения свят. Щом любиш, ти си в Божествения свят. Небето е навсякъде, където има любов, дете животът е разумен. Раят е любовта!”

„Любовта е музика. Когато се потопите в Божествената Любов и почувствате нейните трептения, ще разберете симфонията на живота.”

„Човешкият дух копнее за Любовта. Единственото нещо най-хубаво на Земята е Любовта. Да се обичат и да се любят душите, това е най-великото нещо в света. Смисълът на живота седи в това: да любиш и да те любят.”

„Вашият живот да бъде образ на любовта.”

„За да се разбере учението на живия Христос, изисква се една свещена душа, чиста като кристал.”

„Любовта е нещо свещено. Всеки, който люби, върши свещена работа. Единствената сериозна работа в света е любовта. Любовта е първата и най-важна работа на човека. Тя осмисля науката, познанията, изкуството, всичко.”

„Имайте силно желание да дойде Божественото и да се изяви във вас
Всеки ден силно желайте близостта на Бога, т.е. на Любовта.”

„Мъдрецът се чувства щастлив, като види най-малката тревичка между камъните. Защо? – Чрез нея той влиза в общение с онази Висша Интелигентност, която я е създала.

Като изучавате формите на растенията и на животните, от най-малките до най-големите, ще дойдете най-после до познаване на онази висша Интелигентност, която работи в тях.”

„Работете върху своя ум, сърце и воля, организирайте техните сили, за да станете проводници на Божията мисъл, на божествените идеи.”

Новото идва с нови идеи и разбирания. Напредналата част от човечеството започва да съзнава, че живее в жив, разумен свят, в който всичко е предвидено. Който живее според нравствения закон на Вселената е защитен и благословен – на всяка крачка среща благословието на красотата, доброто, любовта.

Идва космичната божествена вълна на Любовта, която пробужда душите за Новото.

„Намираме се в тържествен момент: ще изгрее едно слънце в света, ще се изяви Любовта.”

[47, с. 243]

„Любовта представлява изворите на живота. Тя ще пресъздаде човека, ще го преобрази и ще сътвори новата култура. Днешната епоха на големи страдания и пертурбации представлява родилните мъки на една велика култура. Всред шума и страданията на днешната епоха ще се роди у човека идеята за мировата любов, и ще протекат мощните ѝ струи през човешките сърца. Това идва по законите на развитието. Съзнанието на човека, като дойде до една степен на своето развитие, се превръща в Любов.

Тази нова вълна е новата божествена енергия, която се явява в света. А пък законът е: божествената енергия всичко побеждава, навсякъде прониква и никой не може да я спре. Такава е новата вълна, която иде и която е вече слязла на Земята, за да я запали с огъня на Любовта. Вън от нашата Вселена иде една велика вълна – и тя върви с грамадна бързина. Тя ще залее целия свят, и всички онези, които ѝ се противопоставят, тя ще ги задигне и ще ги завлече със себе си. Тази Любов влиза сега в пробудените души, за да просветнат.

Любовта, която иде в света ще повдигне хората.” [47, с. 243]

„Сега е век на ликвидиране със старото, сега идва нещо мощно, най-мощното, което ще разтопи всяка частица – това е Любовта. Единствената

мощна сила, която ще залее света, ще го стопи и ще го пречисти и обнови. Няма да остане частица неразтопена, нефилтрирана, непречистена. [32]

„Любовта е велик алхимически закон, който превръща елементите. Тя съдържа еликсира на живота. Онзи, който прилага еликсира на живота, не може да срещне на пътя си стена, която да не разруши и врата, която да не отвори. За Любовта няма затвор, който да не се отвори; няма неправда, която да не се оправи и смърт, която да не се замени с живот. Любовта е магическа пръчица, която прави чудеса. Хрисос я донесе на Земята и каза: „Даде ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ [45, с. 184]

„Любовта е новото, което трябва да се приложи в света. Новото подразбира идването на Божественото в света. Бъдещето е в ръцете на онези, които носят новото, а не на онези, които поддържат стария ред, в който царуват насилието и тъмнината. Нови светли дни пристигат. Те изискват нови, чисти дрехи, нова светла премяна.“ [47, с. 244]

„Една велика сила иде сега в света и вие ще се измените. Любовта иде сега в света!

Любовта иде сега да стане основа, върху която да се изгради новия живот. Без любовта хората вече нищо не могат да направят. Сега трябва да приложат любовта, за да се премахнат всички противоречия, които съществуват. Любовта е новото в света. Аз говоря за тази любов, която разтопява всички препятствия, отваря всички сърца. Един ден вие ще горите в любовта. Няма да остане нито един от вас, който да не се запали.

Сега е начало на великата култура на любовта. Като дойде тя, човек ще има велики стремежи. Ще се добере до великата истина – да стане гражданин на Царството Божие.

Бог слиза вече на Земята и носи Любовта в човешките сърца и души. Иде вече новата вълна на Любовта.

Тя ще превърне нещастията на миналото в благодатна почва, върху която ще растат, цъфтят и зреят богатата на Любовта. С тях ще се храни цялото човечество.”

[47, с. 242]

„Всяка Божествена вълна не е нищо друго, освен приток на Любовта, който се втича в човешкия живот. Влезе ли този елемент в културата, той ще внесе обрат във всички области на живота.”

[47, с. 244]

„Етерът е Божествения огън, който ще изчисти хората. Когато видите, че едни хора се запалват, горят и изгарят, а други горят, не изгарят и започват да светят, ще знаете, че е дошъл вече Божественият огън. Първите ще умират, както сегашните хора умират, а вторите ще заминават съзнателно. Ние трябва да сме готови да издържаме на вибрациите на благородните мисли и желания. Който не е готов, той ще се обърка.”

[14, с. 291]

„Кога ще дойде Любовта?

От вас зависи. Още днес може да дойде. Бъдете будни да не изпуснете момента, когато Любовта ще пристигне.” [47, с. 243]

„Трябва да бъдете готови да минете пълно разтърсване. Това значи, да се намери човек в положение, като че светът се свършил. След това ще дойде великото посвещение, наречено „ликвидиране на кармата”. Това значи придобиване на Любовта, която сваля оковите на неговия ум и на неговото сърце. Освободи ли се човек от оковите, които са го ограничавали, той се

вижда вече обиколен от своите братя и сестри, които са му помагали.” [16, с. 167]

Вселяване

„... не е достатъчно да изучавате човешкия организъм, както и характера на човека, а трябва да гледате на него като на жива, разумна станция, чрез която той влиза в съприкосновение с целия космос.”

„Когато Любовта се влее в нас, нашите очи ще се отворят. Завесата ще се вдигне в момента, когато възлюбите Бога и всички същества.” [47, с. 192]

„Великият закон, който царува в Разумната Природа гласи: „По-горните подават ръка на по-долните, за да ги повдигнат.” Човек не може да има постижения без подкрепата на Разумния свят.

При Любовта човек става възприемчив към подкрепата, която иде отгоре.”

[47, с. 217]

„Всъщност новата култура е реализирана, тя съществува, трябва само да се снесе на Земята. Има един Божествен план, който е реализиран. Той трябва да слезе на Земята.” [47, с. 422]

„Преди всичко във вас трябва да дойде една Разумна Душа, която да ви обикне, за да се почувствате мощни и свободни.” [47, с. 228]

„Напредналите Същества горе чакат да се вселят в готовите души на Земята.”

[Свещени думи II, с. 285]

„От Невидимия Свят идват напреднали същества – хора на новата Любов или тъй наречените предци на човечеството. Те са работниците, които идат отгоре. И като намерят готови души за работа, ще се вселят в тях и чрез тях ще работят.” [22, с. 306]

„Христос казва: „Жетвата е голяма, но работниците са малко.” Помолете господаря на жетвата да изпрати своите работници, т.е. Духа на Любовта, да свърши работата. Когато дойдат работниците, всички ще бъдат силни да вършат волята Божия.”

[5, с. 189]

„Онези от вас, които искате да разрешите великия въпрос, трябва да си кажете в себе си: Нашето царство не е от този свят. Образът на този свят прехожда. В света иде друг един свят: други хора идват, друга култура иде, друга наредба иде.”

„Онези хора, които ще дойдат, няма да бъдат от „мира сега”, те ще дойдат от духовния свят. Апостолите, след като се молиха дълго време, от невидимия свят слязоха хиляди духове във вид на огнени езици, вселиха се в тях и от тогава тия Христови ученици отидоха да проповядват. Така днес ще дойдат тия с огнените езици, и ще влязат в ония хора, които са готови. И тогава в света ще има такова движение, каквото хората не са виждали и помисляли досега. В света ще настане ред и порядък и хората ще се свестят. ...

И когато дойдат тия хора отгоре с онова възвишно съзнание, няма да създадат такива закони като сегашните, но други закони и ще кажат: не се живее по този начин, а по друг начин. И апостол Павел, който е предвиждал това нещо, казва: „Всички няма да умрем, но ще се изменим.” Сегашните хора ще се изменят и тогава ще настане една реалност. Ще станеш една сутрин и ще бъдеш нито Иван, нито Петър, нито Йоан богослов, нито апостол Петър, но ще имаш ново име, което ти е дадено отгоре, от небето.” [35, с. 28-29]

„Едно коренно преобразование идва в света. Онези, които създадоха Земята, които създадоха Слънчевата система са решили да преобразят

вселената. Цялата Слънчева система минава в една нова фаза. Старият живот на Земята е несъвместим с новия. Онези, които устройват Земята не са тук на Земята. Не мислете, че тези, които са тук на Земята, че те ще преобразят света. Спасението идва отгоре, от светлината, от топлината.” [32]

„Казва се в Писането, че Земята ще бъде изпълнена със знание за Господа. Значи нашият съвременен живот е засегнат от друга култура по-висша от нашата, с която ние сме дошли в съприкосновение. И тази висша култура действа вече върху нашето съзнание. Първото нещо, което доказва, че ние сме под влиянието на тази висша култура е това, че има увеличение в страданията. По времето на Христа хората не са били тъй чувствителни, а сега страдат повече. Истинското страдание е морално страдание, когато душата страда с един свещен трепет, а не като страдаш да се ожесточаваш.

Когато страданията се увличат 100%, ние ще дойдем до онази област, която сега търсим – щастие и радости. И мирът Божий ще дойде на Земята.”

„От невидимия свят идват възвишени същества на Земята, големи майстори, които знаят добре да присаждат. Всички хора ще бъдат присадени с новата присадка на Любовта, поради което хората в бъдеще няма да се бият помежду си.”

„Днес от невидимия свят слизат хиляди напреднали същества да помагат на човечеството. Те търсят готови души, чрез които да работят. Пригответе умовете и сърцата си за тях, да ги посрещнете, да ви посетят и внесат във вас новата култура. Малко хора са готови да посрещнат тия души.”

„От невидимия свят изпращат срещу вас голяма армия от 500 милиона духове, добре въоръжени със своя модерна артилерия. Знаете ли какво ще стане с вас, като излезе тази армия насреща ви? – Огнищата на всички хора по лицето на Земята ще изгаснат; дърветата ще престанат да раждат и по цялата Земя ще се образува такова силно течение, че нито една здрава къща няма да остане – всичко в света ще бъде пометено! От философията и религията на съвременните хора помен няма да остане, и те няма да имат време да облекат своите одежди, с които извършват службите си. И от хората, които мислят само за забавления – също тъй спомен няма да остане. Какво ще остане тогава? – Ще останат само пашкулите на хората. Ще кажете: „Страшно нещо е това, да останат само пашкулите на хората”. – Да, така ще бъде. Хората ще се излюпят и от тях ще останат само проядените пашкули ... Казвам: светът няма да се свърши, но ще се преобрази. Ние не говорим за свършване на света, но казваме, че светът ще се преобрази и прероди. По същия закон и хората няма да умрат, но ще преминат от живот в смърт и от смърт в живот. Те ще преминат две състояния: първо ще съблекат физическата си дреха, ще излязат от гъстата материя и ще влязат в по-рядка материя, дето ще облекат духовната си дреха, т.е. Духовното тяло. И тогава всички противоречия от човешкия ум ще изчезнат и ще се родят нови, хармонични действия.” [2, с. 13]

„Сега цялото човечество се намира пред една велика епоха на промени, която ще донесе новото. Затова именно всички хора трябва да се пазят да не падат духом, да не обезсмислят живота си. По-добри времена от сегашните няма. Всички пробудени души от четирите краища на света трябва да се обединят, да си подадат ръка за взаимна работа, за поставяне основата на новата култура, за идване Царството Божие на Земята. Отгоре ще дойдат няколко милиона души, ще впрегнат всички хора на работа и заедно с тях ще въведат ред и порядък на Земята. След свършване на своята работа те ще си

заминат, а хората на Земята ще останат след тях да живеят и работят. По този начин ще се възстанови съобщението между видимия и невидимия свят.”

„В епохата, която иде, в света ще се прояви Божията Любов. Изявяването на Синовеите на Светлината не е нищо друго, освен проява на Божията Любов. Те идат сега да изявят Любовта, да обновят човечеството. Дайте път на доброто във вас, за да се свържете с Разумните Същества, които идат за ви помагат. Когато слязат Братята на Любовта, всички хора ще се разбират и ще говорят на общ език. Те идат вече, иде началото на новия живот.”

„Синовеите на Светлината слизат между хората да внесат в умовете им светлина и знание, а в сърцата им топлина и любов. Ако не им предадат тези неща, те не могат да се повдигнат и да бъдат човеци на новата култура. Следователно, Синовеите на Светлината идат да обновят цялото човечество. Небето е високо организиран свят на Напреднали Същества, които живеят във вечността и които постоянно творят. Те са създали целия материален свят.”

„За в бъдеще човек ще влезе в по-интимна връзка с напредналите съвършени същества.

Животът се направлява от интелигентни същества пак от човешката раса, завършили своето развитие. Връзката си с тях човек трябва да поддържа винаги. Тогава той е в училището на Природата. Само тъй може да има достъп до нейното знание. Човекът на шестата раса ще бъде във връзка с тези напреднали същества и те ще му предадат вечното знание в училището на живата Природа.”

„Когато всички хора направят връзка с Възвишения Разумен Свят, т.е. когато съзнанията им се пробудят, това значи да се запали света от всички страни. Всички лъжливи теории и учения ще паднат, всички съмнения и заблуждения ще изчезнат и хората ще се освободят от черния дим и сажди – от влиянието на черната ложа. ...

Един ден, когато сърцата на хората се разширят, умовете им се просветят и Духът им се укрепи, те ще бъдат във велико общение с всички съвършени същества, както и с всички същества, които са завършили своето развитие на Земята.”

„Само онзи може да се повдигне и да развие своите дарби и способности, който се е свързал с възвишения свят, с Всемирното Бяло Братство. Тази връзка може да превърне простия в учен, обикновения в гениален. Възстановяването на тази връзка става доброволно, по любов. Кога може да стане това? Когато човек искрено пожелае.

Да направите съзнателно тази връзка, това значи пробуждане на вашето съзнание. Това значи възкресение.”

Възкресението е изфинване до единното поле на Цялото - до вечния, безсмъртен Живот, до свръхсъзнателната Любов. Така живеят напредналите същества и цивилизации, които са съвършени проводници и проявления на Единния Отец на Силите, на съществата и на всичко.

„Както на Небето, така и на Земята.”

„Небето” е финият свят на Оцеца, на Цялото – същината на всичко. Тази светлина, топлина и свобода слиза вече в душите ни. Свещен дълг на всяко живо същество на тази планета вече е да се научи да проявява своя Отец, своята висша Същност и Естество, да живее за Него!

*

Нека резюмираме отново смисъла на изложените тематични материали.

Боледуването и бедстването на съвременния човек и съвременното общество произтича от неразбиране на Цялото. Фундаменталната наука търсеше път към това разбиране чрез понятия като единно поле, физически вакуум и пр. но не успя да надрастне механистичното си разбиране.

Цялото е живата и разумна фундаментална същина и основа на нещата, от която те извират, за да се обективират. Тази основа е висшият Аз на Абсолюта, в който всички същества се побратимяват и на чието, т.е. своето общо благоденствие се посвещават.

Любовта към Цялото е любов към най-съкровено естество на човек, към интимната същина на душата му.

Щом постигне контакт с финото, фундаментално Цяло – всежертвената Любов - човек е познал вече безсмъртието, познал е свръхсъзнанието, в което външната форма се жертва за висшия Аз на човека – Абсолютът.

Животът за Цялото е достояние само на същества с висок идеал, безупречност и пълна отдаденост в служба на неразделимия, вечен живот във всичко.

Това е най-финото, най-самоотвержено състояние на всежертвена Любов към висшето естество на всичко живо.

Спасението на човечеството от хаос и саморазруха е в издигане на всяко съзнание до това фино състояние на „хилядолистник“, на „финес“ – издигане от двойствената инфрачервена чакра най-долу, през целия спектър до теменния „торсионен“ ултравиолет и високо над темето до Христовото диамантено бяло ниво.

Движението към тази цел се основава върху новата жива наука – изфинване в дълбочина, при което енергията и информацията, животът и разумността растат.

Бог постави Завета си в дъгата – тесния квантов път от двойствения към единния свят, по който Ангелите слизат във физическия свят и възлизат към Абсолюта. Ангелите са живата, разумна светлина, която слиза при нас от съвършения централен свят - Небето.

Това е новият тесен път на човечеството към интимния, свръхсъзнателен свят на Цялото – път на изфинване към пълната енергия и информация, към вечния, неизменен живот и абсолютната, всеобхватна разумност – към пълния инициативно-творчески потенциал в нас.

Той води към централния, финия свят, към централното, свръхсъзнателно Слънце на Живота и Духа.

Само това Слънце в нас - мощното, обединяващо състояние на свръхсъзнателна Любов към всичко живо е в сила да реализира бъдещата култура и бъдещия строй, който можем да характеризираме като живот за Цялото.

Източници

1. Абсолютна истина
2. Ако говоря – беседа
3. Беседи под редакцията на Влад Пашов II
4. Божествен и човешки свят – съборни беседи – 1940 г.
5. Божествената мисъл МОК* - 1927-28 Г.
6. Богомилство, славянство, възраждане – сборник
7. Божият глас ООК* - 1930 г.
8. Вечно подмладяване - 1943 г.
9. Вземи детето

10. Възвание към народа ми – 1898 г.
11. Възможни постижения ООК – 1927 г.
12. Възможности за щастие – съборни беседи – 1941 г.
13. Вътрешният господар
14. Да възлюбиш Господа МОК – 1924 г.
15. Да им дам живот МОК – 1936 г.
16. Добри и лоши условия ООК – 1928 г.
17. Жива реч
18. Живият Господ
19. Закон на съпоставяне
20. Заровеното имане
21. За съдба доход XI серия – 1928 г.
22. Изворът на доброто
23. Изгревът II
24. Изново
25. Из Слово
26. Ключът на живота
27. Козативни сили ООК – 1925-26 г.
28. Който дойде при мене – неделни беседи – 1924-25 г.
29. Красотата на душата
30. Малки и големи придобивки ООК – 1928 г.
31. Мисли за всеки ден - 1086-87 г.
32. Мисли за всеки ден – 1979-80 г.
33. Мисли за всеки ден – 1992-93 г.
34. Мнозина казваха
35. Моето царство
36. Новата мисъл ООК – 1932 г.
37. Новият човек
38. Общение с Бога
39. Поучаваше ги
40. Протоколи от съборна среща на Веригата – 1910 г.
41. Протоколи от съборна среща на Веригата – 1911 г.
42. Сила и живот
43. Сила и живот II серия
44. Събуждане
45. Трите живота
46. Утринни слова 1943 г.
47. Учителя – голямата книга
48. Царският път на душата
49. Ще се наситят – серии
50. Ще управлява всички народи